

ΑΤΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Συνδρομή εν Ἑλλάδι ἐτ. δρ. 12. Ἐξάμ. δρ. 6.—Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἐτ. φρ. χρ. 15. Ἐξάμ. φρ. 8.—Τιμὴ φύλλου ἐκλεκτ οὐ χάρτου λ. 30.
Ἐκδίδεται τρίς τοῦ μηνὸς τῆ 1, 10 καὶ 20—Γραφεῖον ἐν ὁδῷ Φιλελλήνων ἀριθ. 24.

ΑΘΗΝΑΙ 1 ΜΑΡΤΙΟΥ 1891

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΓΓΓΛΕΣΗΣ ἘΚΔΟΤΗΣ.

ΕΤΟΣ Γ'.-ΤΟΜΟΣ Β'.-ΑΡ. 27

Α'. ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΠΙ ΕΚΛΕΚΤΟΥ ΧΑΡΤΟΥ Λ. 30

Η Α. Β. Υ. Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

(Ἐκ φωτογραφίας τῶν Ἀδελφῶν Ῥωμαϊδῶν).

Ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος τιμῶν τὸ «Ἀττικὸν Μοῦσεῖον», οὐ τυγχάνει συνδρομητῆς καὶ τακτικὸς ἀναγνώστης, κῦδόκησε νὰ πέμψῃ ἡμῖν ὑψηλὴν ἐπιταγὴν διὰ τοῦ γραμματέως αὐτοῦ κ. Ν. Μοσχάκη, δι' ἧς ἐπέτρεψε πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ «Ἀττικοῦ Μοῦσεῖου» τὴν δημοσίευσιν τῆς εἰκόνης τῆς Α. Β. Υ. τοῦ νεογεννήτου πρίγκιπος Γεωργίου.

Τὴν ἐξαιρετικὴν ταύτην τιμὴν τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου, ὅπως πρῶτον καὶ μόνον τὸ «Ἀττικὸν Μοῦσεῖον» δημοσίευσῃ τὴν εἰκόνα τῆς Α. Β. Υ. τοῦ πρίγκιπος Γεωργίου δὲν ἀμφιδάλλομεν ὅτι μετὰ χαρᾶς θὰ ἴδωσιν οἱ ἀπανταχοῦ φίλοι καὶ ὑποστηρικταὶ τοῦ «Ἀττικοῦ Μοῦσεῖου».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΕΙΜΕΝΟΝ: Διὰ τῆς Γερμανίας (ἐξ ἀναμνήσεων) ὑπὸ Κ. Κυπριάδου. — Ἀλφόνσου Δωδέ: Νουμᾶς Ρουμεστάν (μυθιστορία, συνέχεια). — Μιὰ βραδεῖα χαρᾶς (ποίημα) ὑπὸ Δ. Ι. Μάργαρη. — Ἡ μονομαχία τοῦ ταγματάρχου, διήγημα *Alpert Delpit* (μετάφρασις Ι. Ζυγομαλά). — Ὁ Ὀλύμπιος Ζεὺς. — Ὁ Λέων. — Ἰδέαι καὶ ἐντυπώσεις. — Νεώτερα: Ἐπιστημονικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ. — Δημοσιεύματα. — Εὐτράπελα. — Στιγματὰ τέρψεως. — Ἰρήματα.

ΕΙΚΟΝΕΣ: Ἡ Α. Β. Υ. ὁ πρίγκιψ Γεώργιος. — Ἡ ἐπάνοδος τῶν χελιδόνων. — Ὁ Λέων. — Τὸ τελευταῖον παρθενικὸν φιλίμα. Καλλιτεχνία: ἀντίγραφον τῆς εἰκόνης τοῦ *H. Boceris*. — Ὁ Ὀλύμπιος Ζεὺς.

ΔΙΑ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

(ΕΞ ΑΝΑΜΝΗΣΕΩΝ)

Ἀναχώρησις.—Βαϊμάρη. Γάροι Γκαϊτε καὶ Σχίλλερ.—Ἀϊζενάχ.—Δωμάτιον Λουθήρου.—Φραγκφούρτη.—Ὁ κήπος τῶν Φοινίκων.—Βισβάδεν. Τὰ λουτρά. Ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία. Γερμανικὴ οἰκογένεια.—Παρά τὸν Ρήνον.—Ρίσεσχάιμ καὶ Ἐθνικὸν Μνημεῖον. Συγκινητικὴ γνωριμία.—Ἐπὶ τοῦ Ρήνου. Ὁ Βράχος Λορελάι.—Ἡ Νύμφη Lore.—Ὀβλεντζ.—Κολονία.—Ἀποχαιρετισμός.

Μόνοι οἱ ἐπὶ χρόνον τινα διαδιώσαντες ἐν τῇ γῆ τῶν πάγων καὶ τῆς ὀμίχλης γνωρίζουσι καλῶς τὸ λυπηρὸν αἴσθημα, τὸ ὁποῖον μὲ κατεκυρίευν ὅταν ἀνεχώρουν ἀπὸ τὴν Γερμανίαν. Ὁ Γερμανικὸς βίος εἶνε ὁ μᾶλλον εὐχαρις, ὁ μᾶλλον ἐλκυστικὸς ἐξ ὅλης τῆς Εὐρώπης. Οὔτε νὰ ὄνειρευθῶμεν δὲ κἀν αὐτὸν δυνάμεθα ἐδῶ, οἱ ἐν Ἀθήναις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ φυτοζωοῦντες. Ὁ ἐκεῖ συνήθως μολυβδόχρους οὐρανός, ὁ σκοτεινὸς ὀρίζων, ἡ ἀφθονος χιῶν καὶ τὸ δριμύτατον ψῦχος οὐδεμίαν κακὴν αἰσθησὶν προξενοῦσιν εἰς τὸ σῶμα ἢ τὸ πνεῦμα. Αὐτὰ τοῦναντίον δημιουργοῦσι καὶ συντηροῦσι τὴν ζωηρὰν κίνησιν, τὴν διαρκῆ εὐθυμίαν, τοὺς χοροὺς καὶ τὰς παγοδρομίας καὶ τὰς ἐλκνηροδρομίας, τὰς πολλὰς καὶ ποικίλας διασκεδάσεις, αἵτινες καθιστῶσι μακαρίας καὶ ἀλυσμονήτους τὰς ἐν Γερμανίᾳ ἡμέρας. Καὶ ἀναχωρεῖ τις ἐκείθεν μὲ τὰς αὐτὰς συγκινήσεις καὶ τὴν αὐτὴν ψυχικὴν πίεσιν, ὅταν πᾶσχει ὁ ἔχωριζόμενος ἀπὸ προσώπου προσφίλους. Διότι ἡ φιλόξενος ἐκείνη χώρα ἐγκομποῦται τρυφερῶς τὸν μεμακρυσμένον ἀπὸ τῆς οικείας πατρίδος καὶ ἐστίας καὶ θωπεύει καὶ περιποιεῖται αὐτὸν ὡς θετὸν τέκνον της.

Αἱ γλυκύταται δὲ τῶν ἐντυπώσεων, ἃς ἀπερχόμενος συναπεκόμιζον, ἔμελλον ἦδη μετὰ μίαν τοῦ χρόνου στιγμὴν νὰ γίνωσι γλυκύπικροι ἀναμνήσεις!

Καὶ μέχρι μὲν τοῦ Ἀϊζενάχ (*Eisenach*) συνεταξείδευσα μετ' ἀρίστου συντροφίου. Εἶχομεν ἐκδράμει ἀνά τὴν δασώδη Θουριγγίαν. Ἐν Βαϊμάρη (*Weimar*), τῇ παλαιᾷ φωλεᾷ τῆς ποιήσεως, ντυχήσαμεν ν' ἀποκαλυφθῶμεν πρὸ τῶν τάφων τῶν ἀθανάτων ποιητῶν Γκαϊτε καὶ Σχίλλερ. Οἱ βασιλεῖς οὔτοι τοῦ πνεύματος κείνται ἐξαιρετικῶς καὶ προνομακῶς ἐν τοῖς πρώτοις μεταξὺ τῶν ἐξ αἵματος τοιούτων. Ὅλοι δὲ ὁμοῦ ἀναπαύονται ἐν τῷ ἡγεμονικῷ κοιμητηρίῳ. Ἀλλὰ καὶ τὰς οἰκίας αὐτῶν δὲν παρελίπομεν νὰ ἐπισκεφθῶμεν, νὰ ἀφθῶμεν δὲ καὶ αὐτῶν τὸν τραπεζῶν, ἐφ' ᾧν εἰργάσθησαν οἱ πνευματικοὶ κολοσοί. Ἀξιοθαύμαστοι εἶνε αἱ συλλογαὶ (ὀργανολογικαὶ καὶ νομισματικαὶ) τοῦ πλουσίου Γκαϊτε. Συγκινεῖ ἀφ' ἑτέρου ἢ πτωχεία τοῦ οἰκίσκου τοῦ Σχίλλερ, ὃν, ἐκ πείσματος διὰ τὸν νοητικὸν τοῦ πλοῦτον, οὐδόλωσ προσήγγισαν ὁ χρυσὸς καὶ ὁ ἀργυρὸς. Περιεργείας τέλος ἀξία εἶνε καὶ τὰ βαρῦτιμα δῶρα τὰ διάφορα καλλιτεχνήματα καὶ ἡ πληθὺς τῶν ἐξ ἡλέκτρον χρυσοποικιλῶν καπνοσυρίγγων τοῦ περικλεοῦς κλειδοκυμβαλιστοῦ καὶ μουσουργοῦ Λίστ, ὅστις κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του

διέμεινε ἐν Βαϊμάρη, ὅπου καὶ ἐτελεύτησε.—Τὴν πρωτὰν δὲ τῆς ἐπαύριον εὐρισκόμεθα ἐπὶ τῆς περιφήμου Βαρτμπούργ. Κοσμοῦσα τὴν κορυφὴν τοῦ ὑψηλοτέρου λόφου, δεσπόζει τοῦ χαριτωμένου Ἀϊζενάχ, ἐκτεινομένου παρὰ τοὺς πόδας καταφύτου λοφοσειρᾶς. Ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐκείνου ἡ θέα τοῦ πρασίνου τάπητος τῶν πέριξ ἀπεράντων ὄρυμῶν ἐνθουσιᾷ τὴν ψυχὴν. Ἐκεῖ ἐπάνω, ἐν τῷ ἀρίστα διατηρουμένῳ τούτῳ μεσαιωνικῷ μνημείῳ, σῴζεται ἀνεπαφὸν καὶ τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ ἐπὶ ἐν περιπτῶ ἔτος ἐγκεκλεισμένος ὁ μέγας ἀναμορφωτὴς Λούθηρος μετέφρασεν εἰς τὴν γερμανικὴν γλῶσσαν τὴν Ἱερὰν Βίβλον.

Ἀποχαιρετίσας μετ' ὀλίγον ἐν τῷ διηροδρομικῷ σταθμῷ τὸν συμπεριγηπὴν φίλον μου συνεσπειρώθην εἰς τι βαγόνιον τοῦ συρμοῦ, ὅστις ἐπρόκειτο νὰ με μεταφέρῃ εἰς Φραγκφούρτην. Ἦμην πολὺ μᾶλλον συννεφῆς τοῦ οὐρανοῦ, ὅστις κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐπεδείχθη ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ ἀθλιότητι. Ἐπιπτεν ἀδιakόπως ἡ ψιλὴ καὶ μονότονος ἐκείνη βροχή, ἥτις καταμαστιγόνει ἀνελκῶς τὰ νεῦρα. Ἡ ὀμίχλη περιέσφιγγε πνιγνῶς τὰ περὶ ἐμὲ ἀντικείμενα. Οὐδὲν μὲ ἀπέσπα ἀπὸ τῆς εἰς τὸν ἐσωτερικὸν κόσμον μου προσπλώσεως· καὶ τὸ παρελθὸν μου ὡς σπουδαστοῦ ἐν Γερμανίᾳ, παρήλαυνεν ἦδη πρὸ ἐμοῦ ὀλόκληρον ἐν σφοδρῷ καλπασμῷ—ἐν ᾧ ὁ διηροδρομος ὡς δαίμων συρίζων καὶ τρέχων ἀστραπηδὸν μὲ ἀπεμάκρυνεν ὀλοὲν καταπληκτικῶς. Καὶ κάπου κάπου μόνον μὲ ἐξήγειρεν ἡ βαρεῖα φωνὴ τοῦ ὑπαλλήλου, ὅστις κρούων βροντωδῶς τὸν κώδωνα ἡγγελλε πόσα λεπτὰ θὰ σταθῇ ὁ συρμὸς καὶ εἰς ποῖα ἀκόμη μέρη θὰ διευθυνθῇ.

Διήλθομεν οὕτω πρὸ τῆς Φούλδας καὶ ἄλλων μικροτέρων κωμῶν καὶ χωριῶν, τὴν δὲ δωδεκάτην καὶ ἡμίσειαν μ. μ. ἐφθάσαμεν εἰς Φραγκφούρτην παρὰ τον ποταμὸν Μάιν. Ἡ περικαλλὴς καὶ ἐμπορικωτάτη πόλις ἐξαπλοῦται ἐπὶ λίαν εὐφύρου πεδιάδος, παρὰ τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ πλωτοῦ ποταμοῦ. Ἐχει τὸν λαμπρότερον διηροδρομικὸν σταθμὸν τῆς σήμερον, μεγαλοπρεπὲς θέατρον, ἐν τῷ ὁποίῳ ἦκουσα πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν μου τοὺς Κώδωνας τῆς Κερατουπόλεως, καὶ ἓνα ἐκ τῶν πλουσιωτάτων ζωολογικῶν κήπων. Ἀλλὰ μοναδικὸς καθ' ἑαυτὴν τὴν Εὐρώπην εἶνε ὁ Κήπος τῶν Φοινίκων (*der Palmengarten*), ὅπου ὑπὸ εὐρύτατα θερμοκήπια διατηροῦνται ὑπερύψηλοι, ὑπερῆφανοι γηραιοὶ φοίνικες. Ἀκούων τις τὰς ἐν αὐτῷ διδομένας λαμπρὰς μουσικὰς συναυλίας νομίζει, ὅτι εὐ-

ρίσκεται εἰς μυθολογικὸν τι περιβόλιον τῆς Ἀνατολῆς. Ἐκεῖ συναθροίζεται μετὰ μεσημβρίαν καὶ ὁ ἐκλεκτότερος κόσμος, ὅστις κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐπιθυμεῖ νὰ γαλλίξῃ—καὶ γαλλίξει τῶντι εἰς ὅλα.

Μίαν ὥραν μακρὰν τῆς Φραγκφούρτης καὶ ἤμην ἐν Βισβάδεν (*Wiesbaden*), τῷ περιβαλλομένῳ ὑπὸ δαψιλοῦς καὶ μαγευτικῆς ψυτείας. Ἐβρεχεν ὁμως δυστυχῶς ραγδαίως καὶ ἀδιακόπως κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν· ὥστε δὲν ἠδυνήθην νὰ ἀπολαύσω ὅλων τῶν ἀξιοθεάτων τῆς πόλεως. Μεθ' ὅλον ἐν τούτοις τὸν κατακλυσμὸν ἐπεσκέφθην καὶ περιεργάσθην αὐθημερὸν τὰ ἐκεῖ ὀνομαστὰ Λουτρά, τὴν ὠραίαν αἴθουσαν αὐτῶν καὶ τὸν ὄπισθεν ἐκτεταμένον διάδρομον, ὑπὸ τὴν στέγην, τοῦ ὁποίου περιπατοῦσιν οἱ ἐν αὐτοῖς θεραπεύονται ἢ πίνουσι μετὰ τὸ λουτρὸν ἀναψυκτικὰ ποτὰ, ἔχοντες πρὸ αὐτῶν τὸ θελκτικώτατον θέαμα λίμνης μαρμαροῦσης καὶ ἐξαισίου παραδείσου. Κομψότατα εἶνε καὶ τὰ δύο μακρὰ μεταστύλια (*colonnades*), ὑπὸ τὰς εὐρουχώρους στοὰς τῶν ὁποίων ἐκτιθενται πρὸς πᾶσι διὰ ἄφορα τῶν λουτρῶν ἐνθυμήματα καὶ κομψοτεχνήματα. Οἱ πωληταὶ αὐτῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ κυρία οὐκ ὀλίγα, εἶναι ὑπὲρ τὸ δέον ὀμιλητικοὶ καὶ ἔχουσι τὴν γλῶσσαν διεθνή ὡς ἐκ τῆς συναναστροφῆς αὐτῶν μετὰ παντοίων ξένων. Μόλις δὲ τινες αὐτῶν ἀντελήθησαν ὅτι εἶμαι ξένος, μὲ περιεκύκλωσαν προθυμοποιηθέντες νὰ μοὶ ἀνακοινώσωσιν ἐκ τῶν πρώτων, ὅτι καὶ ὁ βασιλεὺς ἡμῶν πολλακίς ἐτίμησε τὰς στοὰς τῶν ἐνεθυμούντων μάλιστα πολὺ καλὰ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ μακαρίτου ὑπάσπιστοῦ Χατζηπέτρου. Κατορθώσας ἐπὶ τέλος νὰ ἀπαλλαγῶ αὐτῶν, διὰ τῆς ἀγορᾶς μικρῶν τιμῶν πραγμάτων, εἰσῆλθον εἰς τὴν προστυχοῦσαν ἄμαξαν καὶ δι' αὐτῆς ἀνῆλθον εἰς τὸν ὑπεράνω τῆς πόλεως ὑψούμενον καταπράσινον λόφον, ἐφ' οὗ ἡ περικομψὸς Ρωσικὴ Ἐκκλησία (*Griechische Kapelle*). Ἀπὸ τῆς κορυφῆς ἐκείνης ἡ πέριξ θέα κατατρέπει τὸν ὄφθαλμὸν. Κατὰ καλὴν δὲ τύχην εὗρον τὴν ἐκκλῆσιαν ἀνοικτὴν καὶ λειτουργοῦσαν. Καὶ μεγάλην ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ μου καὶ ἡ εὐχαρίστησις, ὅταν ἦναψα ἐν μεγαλόσχημον κηρίον, τὸ ὁποῖον μοὶ προσέφερον ὁ νεωκόρος. Τότε ἐνεθυμήθην, ὅτι ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐπανηγυρίζετο ἡ καθ' ἡμᾶς ἑορτὴ τοῦ Σωτῆρος (6 Αὐγούστου).

Μετὰ τὴν ἀκρόασιν τῆς λειτουργίας κατελθὼν διὰ τῆς ἑτέρας τοῦ λόφου πλευρᾶς εὐρέθην μετ' ὀλίγα λεπτὰ ὑπὸ παρὰ πηγμῆ τι, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου ὑπάρ-

χει δεξαμενή μεταλλικῶν νερῶν. Εἰς τὰ γύρω αὐτῆς καθίσματα συνωθοῦνται ἀναπαυόμενοι οἱ διάφοροι ἀσθενεῖς. Ἐκεῖ βλέπει τις χλωαίνοντας ρευματικούς, κτηρίους σπληνικούς, ὄψεις κατρηπωμένας ἐκ τῶν ποικίλων παθημάτων, προδεδικότας καὶ μὴ ἀναμιξ, ἐνίοτε δὲ καὶ τρυφερὰν νεότητα, ἣν ἐπληξε προῶρος ἢ νόσος ὡς τὸ ἀνθύλλιον καυστικὴ ἀνέμου πνοή. Ὅλη ἐκείνη ἢ πονοῦσα ἀνθρωπότης, προσερχομένη περιδεῶς, μετὰ κρυφίων πόθων καὶ ἐλπίδων θεραπείας, ὅπως πῆρ ἐκ τοῦ ἀπὸ τῆς δεξαμενῆς ἀντλούμενου καὶ προσφερομένου εἰς πόσιν ὕδατος, διαθέτει τὸν ὑγιῶς ἔχοντα ἀρκετὰ δυσαρέστως. Ἀρχίζει οὗτος μετ' ὀλίγον νὰ ἐξετάζη ἑαυτὸν ἀκουσίως μὴ τυχὸν ἔχη καὶ αὐτὸς βλάβην τινὰ σωματικὴν, ὑποῦλως ἕως τότε υποδόσκουσαν. Ἀποφεύγων λοιπὸν τὸ δυσάρεστον τοῦτο ἀποτέλεσμα ἔλαβον τὴν εἰς τὰς ὁδοὺς ἄγουσαν, ἀφεθεὶς ὅλως εἰς τὸ εὐάμεστον συναίσθημα, τὸ ὁποῖον ἐμποιεῖ ἄγνωστος πόλις, ὅταν διατρέχη τις αὐτὴν ἀνευ ὁδοῦ.

Φθὰς οὕτω τυχαίως εἰς τινὰ πλατεῖαν ἀνεπόλῃσα εἰς τὴν μνήμην μου, ὅτι ἐκεῖ που κατόκει οἰκογένεια γέροντος συνταγματάρχου τοῦ Πρωσσικοῦ Πεζικοῦ. Εἶχον γνωρίσει ταύτην ἐν ἄλλῃ πόλει πρὸ τινος χρόνου καὶ εἶχον ὑποσχεθῆν νὰ τὴν ἐπισκεθῶ, ὅταν θὰ διηρχόμην διὰ Βισδάδεν. Ὁ Γερμανὸς κατ' ἐξοχὴν μαγεύεται ὅταν δέχεται ἐπισκέψεις ξένων. Οἱ ξένοι εἶνε λατρευτοὶ εἰς τὸν οἶκόν του. Παρέχει αὐτοῖς ἀφειδῶς τὴν φιλοξενίαν του. Ὁλόκληρος τῶρα ἢ οἰκογένεια συνήχθη περὶ ἐμὲ μετὰ εἰλικρινοῦς ἐκδηλώσεως χαρᾶς. Ἡ δὲ μοναχοκόρη τῶν δεσποινῶν Δευκὴ (*Bianca*) μετ' ἀνάστημα καὶ παράστημα στρατιωτικόν, ὀλόξανθον τὴν μακρὰν κόμην, ὀξύτατα δὲ πάντοτε διὰ χρυσῶν διοπτρῶν ὡς διπλωμάτης προσδιδέπουσα ἀνέκρουσεν ὅλως ἀπροδοκίμως τὸν ἔθνικόν μας ὕμνον, καὶ μάλιστα μετὰ δεξιότητος, καθὸ ἀρίστη κλειδοκυμβαλιστρία. Ἐτρεφεν ἰδιάζοντα ἔρωτα πρὸς τοὺς ἔθνικούς ὕμνους, ὧν εἶχε καταρτίσει πληρεστάτην συλλογὴν. Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ εἰσαγωγικὴ αὐτῆ, οὕτως εἰπεῖν, φιλοφροσύνῃ οὐκ ὀλίγον μετέκολλάκευσε. Μετ' οὐ πολὺ ἅπανα ἢ εὐγενὴς οἰκογένεια μετ' ἀνῶθεν μετὰ τῆς ἐξωθύρας, ἢ δὲ κλίμαξ ἀντήχει ἐκ τῶν εὐχῶν περὶ εὐτυχούς ταξιδίου καὶ καλῆς ἐνταμώσεως: *Glückliche Reise, auf ein baldiges Wiedersehen!*

Τὴν ἐπομένην ἐταξείδευον ἀνυπομῶνως πρὸς τὸν Ρῆνον. Πρῶτον σταθμὸν παραρρήνειον εἶχον ἐκλέξει τὸ Ριδεσχάϊμ (*Rüdesheim*), τὸ ἀκουστόν διὰ τοὺς οἶνους του. Τὸ ἀπὸ Βισδάδεν μετὰ τῆς πόλεως ταύτης διάστημα διήνυσεν ὁ σιδηροδρομὸς ἐν μιᾷ περίπου ὥρᾳ. Καὶ ἀριστέραν μὲν εἶχον τὸν Ρῆνον καὶ τὰς ἀντικρῶ παραδεισίους ὄχθας, δεξιᾷ δὲ καὶ πῆρξ τοῦ σιδηροδρομοῦ ἀμπελοφυτεῖαν ζωντανήν, λαχταριστήν. Ἀγαλλίασιν δὲ ἄρρητον ἠσθανόμην, διότι εἶχον ἤδη ἐνώπιόν μου τὸν αἰωνίως θαλερὸν Γερο-

Ρῆνον. Διὰ τοῦτον πάλλουσι τῶν γερμανῶν αἱ πατριωτικαὶ καρδίαι. Ἐπὶ τῶν κυμάτων αὐτοῦ κυλῖεται ἢ εὐτερπῆς μυθολογία τῶν καὶ παρὰ τὰς γονίμους ὄχθας τοῦ θάλλει ἢ καλλιβοτρὺς ἄμπελος. Ὁ οὐρανὸς ἐκεῖ διαγελά καὶ θεῖα ἁρμονία ἐπὶ τῆς φύσεως βασιλεῖει. Εἶνε τὸ μόνον φυσικὸν τῆς χώρας ἐγκαλλώπισμα, ἢ κίβωτός τῶν Γερμανῶν, ἢ περικλειούσα τοὺς πολυτιμότερους θησαυροὺς αὐτῶν!

Μόλις ἀφικόμεν εἰς Ριδεσχάϊμ καὶ ἔτρεξα ἀμέσως εἰς τὸν ὁδοντωτὸν σιδηρόδρομον, ὅπως ἀνέλθω εἰς τὸν λόφον, ἐφ' οὗ ἐπικάθηται πολυτίμητον στέμμα, τὸ μεγαλειότερον μνημεῖον τῆς Γερμανίας, τὸ Ἐθνικὸν Μνημεῖον (*National Denkmal*). Ἀπὸ τοῦ ἐξέχοντος ἐκείνου σημείου ἐφορᾷ τοῦτο ἐπὶ σύμπασαν τὴν Αὐτοκρατορίαν. Ἀγρυπνεῖ ἐπὶ τῶν κειτημένων ἀγαθῶν καὶ πατριῶς περιφρουρεῖ ταῦτα. Ἐκεῖ ἐπάνω ἢ δόξα ἔχει ταυσίε τὰς πτέρυγας αὐτῆς καὶ εἰς τὴν προστασίαν αὐτῶν ἐνεπιστεῦθη πᾶν ὅ,τι ἔχει ἢ τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν ὄπλων γῆ. Ὑπὸ τὴν σκέπην δὲ αὐτῆς ἐπιτελεῖ ἤδη τὰς ἐκπληκτικὰς προόδους καὶ τελειοποιεῖται ἀπαύστως ἢ τῶν Τευτόνων χώρα.

Τοῦ ἀξιοθαυμάστου τούτου ἔργου τὸ σχέδιον ἔδωκεν ὁ ἐκ Δρέσδης μέγας Σχίλλιγ. Ἐδαπανήθησαν διὰ τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ περὶ τὸ ἑν ἑκατομμύριον καὶ διακόσμιαι χιλιάδες μάρκα. Συντελέσθη δὲ καὶ παρεδόθη εἰς τὴν ἔθνικὴν λατρείαν τῷ ἔτει 1883, ἐπὶ παροῦσιν τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου τοῦ Α' καὶ τῶν λοιπῶν βασιλέων καὶ πριγκίπων καὶ μεγάλων γερμανῶν ἀνδρῶν, ἐν μέσῳ ἀπειροῦ πλήθους καὶ διὰ πρωτοφανοῦς τελετῆς, Παρὰ τὴν βάσιν τοῦ Μνημείου ἐν συμπλέγματι προβαίνονται ὁ Γερο-Ρῆνος παρὰ τὴν Μοζέλλαν. Ἄνωθι τούτων καὶ εἰς τὰς δύο ἑκατέρωθεν πλευρὰς ὀρθοῦνται ὁ Πόλεμος καὶ ἡ Εἰρήνη εἰς ὕψος ἕξ μέτρων. Μεταξὺ δ' αὐτῶν ὄλη ἢ ἠρωϊκὴ δρᾶξ τῶν ἀνδρῶν, οἵτινες ἐδόξαν καὶ ἀνέστησαν τὴν Γερμανίαν, ζωηρῶς προσέχει. Ὁ αὐτοκράτωρ ἐν τῷ μέσῳ, ἀνανεῦσεν τοὺς ὀφθαλμούς ἐξ εὐχαριστίας πρὸς τὸν οὐρανόν, περιστοιχεῖται ὑπὸ τῶν δρασάντων κατὰ τὸν δαψνοστεφῆ πόλεμον. Κάτωθι δ' αὐτῶν, ἀνερχομένων εἰς διακοσίους, κεχάρακται ὀλόκληρον τὸ πρῶτον ἔθνικόν ποίημα «Φυλακὴ παρὰ τὸν Ρῆνον (*Wacht am Rhein*)». Εἰς ὅλας ἐπίσης τὰς πλευρὰς τοῦ μνημείου παρίστανται σκηναὶ ἐκ τοῦ πολέμου, συγκινητικοὶ ἀποχωρισμοὶ καὶ ἄλλα οἰκογενειακὰ ἐπεισόδια. Ὡς κορωνὴ δὲ ὑψοῦται ὑπεράνω ὄλων γιγαντιαία ἠρωὶς, ἢ Γερμανία, στεφομένη ὑπὸ τῆς νίκης καὶ τὴν μὲν δεξιὰν χεῖρα ἀνατείνουσα μετὰ τὸ νεόκτιτον αὐτοκρατορικὸν στέμμα, τὴν δὲ ἀριστερὰν οἰοεὶ ἐναπαύουσα ἐπὶ τοῦ πολυτίμου ξίφους. Ἡ Γερμανία ἔχει τὸ τεράστιον ὕψος τῶν δέκα μέτρων, τὸ δ' ὄλον μνημεῖον τῶν τριάκοντε τεσσάρων. Καὶ ἔχει ἀνεγερθῆ ἐπὶ θέσεως ἀπαραμίλλου.

Περὶ δυσμᾶς ἡλίου ἐπανῆλθον πάλιν διὰ τοῦ αὐτοῦ ὁδοντωτοῦ σιδηροδρομοῦ εἰς Ριδεσχάϊμ. Μετὰ μικρὸν δὲ περιπατοῦν διὰ μέσου τῶν σκολιῶν ὁδῶν τοῦ ποταμοῦ, διηυθύνθη εἰς τὴν παρόχθιον ξενοδοχεῖον, ὅπως ἱκανοποιήσω καὶ τὸν ἐκ τόσης κινήσεως ἀφηνιάσαντα στόμαχον. Κατεγινόμεν λοιπὸν ἤδη μετὰ πολλῆς ὀρέξεως εἰς τὸ θεάρεστον ἔργον τῆς συντηρήσεως, ἐδοκίμαζον μάλιστα τὸν περικλυτὸν ἐντόπιον οἶνον, «τὸν ἀκριδὸν καὶ καλόν», ὅτε γέρον τις ὑπερεδδομκοντούτης, παρ' ἣ καὶ ἡ συνομήλικος κυρία του, ἀντικρῶ μου πλησίον τῆς αὐτῆς τραπέζης καθήμενος, μοὶ ἀπέτεινε τὸν λόγον. Ἡ γλῶσσά του ἤρχισεν ἀμέσως νὰ ρέη ὀρμητικώτερον τοῦ Ρῆνου. Κατενθουσιασμένος ἐκ τοῦ ταξειδίου, μοὶ ἀνέπτυσσεν ἐν λεπτομερείᾳ τὰ καθ' ἕκαστα αὐτοῦ καὶ τὰς ἐντυπώσεις του. Ἄλλ' ἐπέπρωτο ν' ἀπολέσῃ αἰθνη καὶ σεβαστὸς γέρον ὄλην τὴν εὐθυμίαν καὶ πολυλογίαν του, νὰ μετατραπῆ τὰ μειδιάματά του εἰς δάκρυον — καὶ ὄλης αὐτῆς τῆς ἀποτόμου τῶν αἰσθημάτων του μεταβολῆς νὰ γίνω ἀκουσίως ἐγὼ ἢ αἰτία, ὡς ἐξῆς. — Ἐν τῇ ῥύμῃ τῆς ὁμιλίας του μετ' ἠρώτησε φυσικὰ πόθεν εἶμαι, διότι ἐνόησεν ἐκ τῶν γλωσσικῶν δυσκολιῶν καὶ τῆς φυσιογνωμίας, ὅτι δὲν ἦμην γερμανός. Ποῦ νὰ ἐγνωρίζον τότε, ὅτι ἔπρεπε νὰ ψευδῶ ὡς πρὸς τὴν καταγωγὴν μου. Διότι μόλις ἤρθωσα τὴν λέξιν Ἑλλῆν καὶ ὅτι ἦμην μάλιστα κάτοικος τῶν Ἀθηνῶν, ἢ σκηνὴ μετεβλήθη ἀμέσως εἰς ἄκρως συγκινητικὴν. Ἀνετινάχθη ἅμα τῷ ἀκούσματι ὁ πελωρίου ἀναστήματος, ἀλλὰ κεκυρωμένος ἤδη γέρον, καὶ δάκρυα ἄφθονα ἀνέβλυσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του. «Ὡ! νὰ ἐγνωρίζετε, κύριε, ποῖαν πληγὴν μοὶ ἀναξέετε... Δι' ἐμὲ Ρῶμι καὶ Ἀθηναῖοι εἶνε οἱ δύο πόλοι, περὶ οὓς στρέφεται νυκθημερὸν ἡ ψυχὴ μου. Τὴν Ρώμην ἐπισκέψθη περυσί. Τὰς Ἀθήνας, ἂν μοὶ ἐπιψυλάξῃ ἢ μοῖρα ἡμέρας τινὰς ἀκόμη, θὰ ἐπισκεψθῶ ἴσως τὸ προσεχὲς ἔτος. Περιέτρεξα τὰ μνημεῖα τῆς Ρώμης, ἐζήτησα εἰς μάτην νὰ ἀνεύρω διὰ μέσου αὐτῶν τὴν εἰκόνα τοῦ προσφιλοῦς καὶ μόνου υἱοῦ μου. Εἶχε ζήσει ἐπὶ πολὺ ἐν μέσῳ αὐτῶν. Ἴσως τὴν εὐρὼ ἐπὶ τῶν στύλων τοῦ Παρθενῶνος ἢ ἐπὶ τῶν τάφων... τοῦ Κεραμικοῦ, περὶ ὧν ἔχει γράψει λαμπρὰν μονογραφίαν ὁ ἀτυχεὶς υἱός μου. Ἐζῆσε δύο ὀλόκληρα ἔτη ὑπὸ τὸν βράχον τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ἔχω νὰ! ἐπιστολάς του ἐξ Ἀθηνῶν. Ἀχ!... ἔχω ἕνα Ἀθηναῖον ἐμπροσθέν μου...» Καὶ ἐκλαιε πικρῶς ὁ ἀπωρῆσαντος πατῆρ. — Πρὸ τοιαύτης αἰθνητικῆς συγκινήσεως ἐσιώπησα, ὁ δὲ γέρον ἐξηκολούθει νὰ μοὶ λέγῃ: «ὅτι ὁ υἱός του τριακοντούτης μόλις ἐγένετο καθηγητῆς τῆς ἀρχαιολογίας ἐν Βερολίνῳ, ὅτι μετὰ δύο ἔτη ὑπέκυψεν εἰς ἀνάστονον χρόνιον νόσημα καὶ ὅτι αὐτὸς ὁ περικλεῆς Mommsen ἐξεφώνησεν ἐπιτάφιον πρὸ τοῦ νεκροῦ του ἐξ ὀνόματος τῆς ἐπιστήμης, ἦν τόσῳ νέος ἐτίμησεν». Ἄλλ' ἢ σφόδρὰ συγκίνησις ἐξήντησεν αὐτὸν καὶ ἐγερθεὶς μετὰ κόπου, ὅπως ἀναχωρήσῃ, ἐξήτει ἤδη κατὰ τὴν ἐν τῷ θαλα-

λακίῳ του. Μὴ ἀνευρίσκων ὁμως αὐτὸ με ἐλπνσίασε καὶ σφίγγων τὴν χεῖρά μου: «Δὲν πειράζει, εἶπε... δὲν εὐρίσκω τὰ ἐπισκεπτήριά μου. Ἄλλὰ δὲν θὰ λησμονήσωτέ ποτε τὸ ὄνομά μου, ἂν ἐνθυμῆσθε γερμανιστὶ τὸν μῆνα Μάρτιον (März)».

Ἰπὸ τοιαύτην λυπηρὰν ἐντύπωσιν ὁ ὕπνος με ἀπέφευγεν. Ἦναγκάσθην περὶ τὸ μεσονύκτιον νὰ ἀνοίξω τὸ παράθυρόν μου. Σκότος βαθύ ἐκάλυπτε τὸν Ρῆνον· Ποῦ καὶ πού σποραδικῶς ἐπὶ τῆς ἀπέναντι ὄχθης ὑπέτρεμον φῶτά τινα ἀσθενῆ. Τὸ κύμα ἐρρόχθει κάτωθι τοῦ ξενοδοχείου καὶ πλοιάριά τινα παρ' ἀλλήλοις προσδεδεμένα ἐλαφρῶς ἐκ τοῦ κυματισμοῦ συγκρούμενα ἐξέπεμπον τριγμοὺς ὡς στεναγμοὺς. Οἱ τόποι ἐκεῖ προσλαμβάνουσι τὴν νύκτα ὅλον τὸ ριγηλὸν μεγάλειον τοῦ μυστηρίου. Πολύ δὲ φυσικὰ ἀνέθορον τόσοι καὶ τόσοι μῦθοι ἐκ τῶν κυμάτων καὶ τῶν πύργων καὶ τῶν ἄλλων μεσαιωνικῶν κτιρίων τοῦ Ρῆνου. Ἄλλ' ἢ ἐκ τοῦ ὕδατος ἐρχομένη δροσερὰ αὔρα με ἐνανούριεν ἐπὶ τέλους. Ἐκοιμήθην βαθύτατα μέχρι πρωΐας.

Τὴν μεσημβρίαν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἀνεχώρησα ἐκ τοῦ μικροῦ μὲν, ἀλλὰ πλῆρους ζωῆς Ριδεσάιμ, ἐπιβαίνων τοῦ διὰ Κόβλεντς εὐρυχωροῦ καὶ ωραίου ἀτμοπλοίου. Καθ' ὅλον τὸν πλοῦν, διαρκέσαντα τέσσαρας περίπου ὥρας, ἠσθάνομην ἀνέκφραστον ἠδονὴν πρὸ τῶν θεοπεσιῶν καλλόνων τοῦ Ρῆνου. Κατάφυτα, καταπράσινα, μὲ ποικίλας μορφὰς ἀναπιδῶσι τὰ ἐκ τῶν ἐκατέρωθεν ὄχθων ὑψώματα. Βράχοι οὐρανομήκεις ἀναδύουσιν ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ, ἀπότομοι, φοβεροὶ τὴν ὄψιν. Θορυβεῖ δὲ τὸ κύμα παταγωδῶς θραυόμενον κατὰ τῶν ἀπορρώγων πετρῶν, εἰσορμῶν εἰς τὰ ἐν αὐταῖς σπήλαια, ὄργιλον ἔπειτα ἀνατινασσόμενον καὶ ἐκπνέον εἰς ἀφρόν πολυχεύμονα. Ἡ φαντασία πρὸ τοιοῦτου θεάματος ἐξάπτεται. Νομίζει τις ὅτι εὐρίσκειται πράγματι ἐν μαγευμένῃ χώρᾳ. Ἰδοῦ, μοὶ λέγει εἰς τῶν ἐπιβατῶν: Πλησιάζομεν εἰς τὸν περιδῶπον βράχον, τὸν Λορελάϊ (Loreley). — Τὸ ἀτμόπλοιον βραδυποροῦν ἐνεκα τῆς ἐπιδοκίμασης αἰθηνιδίως θυέλλης καὶ τῆς συμπαραμορτοῦσης ὀμίχλης, διήρχετο ἥδη κάτωθι τῆς μυθολογικῆς ἄκρας. Ὑψοῦτο αὕτη ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς μας ξηρὰ, ἀπειλητικῆ. Ἔδρεχε συγχρόνως ραγδαίως ἀνεμος δὲ ἰσχυρὸς ἐσύριζε διὰ τῶν σχοινίων καὶ τῶν ἰστῶν τοῦ πλοίου. Τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ βιαίως συνταρασσόντο· ἐπληπτον δὲ τὸν βράχον ἄγρια, δαιμονισμένα, καταφριζόμενα κύματα. Αἱ νεράιδες τοῦ Ρῆνου ἐτέλουν τὴν πανηγυρίν των. Ἦκούομεν τοὺς θορυβώδεις γέλωτάς των ἐν τῇ τρικυμίᾳ. Ἐβλέπομεν τὰ παιγνίδια των ἐν τοῖς ἀφροῖς τῶν κυμάτων.

«Ἡ ποταμία νύμφη Lore εἶχε τὴν διαμονήν της ἐπὶ τοῦ βράχου Ley, ἐξ οὗ οὗτος καὶ Λορελάϊ ἐπικαλεῖται. Οἱ ἀλιεῖς διερχόμενοι κάτωθι ἐβλέπον ἐκ τῶν λέμβων τὴν θεακτικὴν αὐτῆς μορφήν ἐπὶ

τῆς κορυφῆς τοῦ βράχου. Τὸ ἐνδυμα καὶ ἡ καλύπτρα, πράσινα ὡς τὸ κύμα. γραφικώτατα περιέβαλλον τὰ ἀόρα αὐτῆς μέλη. Ἡ μακρὰ ξανθὴ κόμη της λελυμένη ἐκυμάτιζεν ἐπὶ τῶν ὤμων της. Ὅστις δὲ ἠτένιζε τὸ πρόσωπόν της δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ λησμονήσῃ τὸ βλέμμα τῶν πυρίνων ὀφθαλμῶν της. Ἦτο εὐεργετικὴ καὶ φιλόανθρωπος νύμφη. Ἰνύσει τοὺς καλοὺς τῶν περιχώρων κατοίκους. Ἄλλ' ἢ χθρεύετο τοὺς κακοὺς. Καὶ ὅστις ἀντιπαρήρχετο πρὸ τοῦ βράχου αὐθαδῶς, ἀπετόλμα δὲ νὰ εἰρωνευθῇ τὴν δυνάμιν της, ἀφηρηπάζετο ὑπὸ τῶν λυσσαλέων κυμάτων καὶ ἠφανίζετο ὑπ' αὐτὰ. Καὶ ὅστις εἶχε τὸ θράσος νὰ ἀναρριχηθῇ εἰς τὸ προσφιλὲς αὐτῆς ἐνδιαίτημα, κατεκρημνίζετο εἰς τὴν ἄβυσσον ἢ παρεπλανᾶτο ὑπ' αὐτῆς μεταξὺ θάμων καὶ ἀκανθῶν...»

Μετὰ τὸν θαυμάσιον τετράωρον πλοῦν τὸ ἀτμόπλοιον προσήγγισεν εἰς Coblenz (Κόβλεντς), τὴν προσφιλεῖ πόλιν τῆς μάμμης τοῦ νῦν αὐτοκράτορος, τῆς Αὐγούστας. Πρὶν ἢ φθάσωμεν, διπλόωμεν ὑπὸ τρεῖς μεγάλας καὶ λαμπρὰς γεφυράς, συνδεούσας τὰς δύο ὄχθας, ἐπὶ τῆς ἀπέναντι τῶν ὁποίων ἐγείρεται καὶ φοβερὸν φρούριον, τὸ Ehrenbreistein. Ἐκ Κόβλεντς σιδηροδρομικῶς μετέβην εἰς τὴν μικρὸν ἀπέχουσαν Κολωνίαν. Μόλις ἐφθάσα ἐκεῖ, ἀνέβην τὸν πολὺν Ναὸν (Dom), πρὸς κατασκευὴν τοῦ ὁποίου ἐχρειάσθησαν ὀλόκληροι αἰῶνες. Ἀνῆλθον καὶ τὰς 515 βαθμίδας τοῦ κωδωνοστασίου του, ἐφ' ὧν ἀναγινώσκει τις κατὰ διαλείμματα τὸ ἔτος τῆς ἐκάστοτε περατώσεως τῶν διαφόρων τμημάτων. Ἀπὸ τοῦ ἐν νεφέλαις ἐκείνου ὕψους ὁ Ρῆνος φαίνεται ἐξελιδόμενος εἰς μακρὰν ἀπόστασιν ὡς πελώριος ἀργυροῦς ὄψις καὶ αἱ οἰκίαι τῆς κάτωθι πόλεως ὡς οἰκίσκοι παιδικῶν ἀθυρμάτων. Ἐρριψα δὲ ἐκεῖθεν τὸ τελευταῖον ἀποχαιρετιστήριον βλέμμα εἰς τὴν μεγαλουργὸν χώραν τῶν Γερμανῶν, τὴν χώραν, ἣτις ἠδυνήθη ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην νὰ μιμηθῇ τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα, ἣτις γνωρίζει νὰ διαπλάττῃ τὰ εὐρωστότερα σώματα καὶ τὰς ὑγιειντέρας διανοίας, ἣτις ὕψωσε τὴν ἐπιστήμην, τὴν καλλιτεχνίαν καὶ τὰς τέχνας εἰς τὸ ἀπόγειον αὐτῶν καὶ καθ' ἐκάστην ἐγείρει τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς ἀνθρωπότητος διὰ τὰς ἐκεῖ ἀκαταπαύτως ὑπὲρ αὐτῆς συντελουμένας προόδους.

Τὴν ἐπιούσαν ἐπλησίαζον πρὸς τὴν φωτοβόλον ἐστίαν τοῦ πολιτισμοῦ, τοὺς μοναδικούς Παρίσιους.

ΚΩΝΣΤ. Α. ΚΥΠΡΙΑΔΗΣ.

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

ΝΟΥΜΑΣ ΡΟΥΜΕΣΤΑΝ

(συνέχεια)

ἘΝ τῷ κυλικίῳ βασιλεύει ἡ ζωηρότης. Ὁμιλοῦσι, χαριεντίζονται, γελῶσιν, οἱ ὀφθαλμοὶ ἀκτινοβολοῦσι.

Μετὰ ταῦτα σιγὴ αὔρα ἀποκαθίσταται.

«Ὅλοι μεταβάνουσιν ἡσύχως εἰς τὰς αἰθούσας. Ἐπὶ τῆς μορφῆς τῶν γυναικῶν ζωγραφίζεται ἡ ἀπελπισία αἰχμαλώτων, ὡς ἐπαναφέσει τις εἰς τὴν φυλακὴν μετὰ περίπατον μιᾶς ὥρας. Καὶ ἀρχίζουσιν αὐθις νὰ ἄδουν ὁ Βότερ, ὁ Μαγιόζ καὶ οἱ λοιποὶ. Αἶφνης ὅλοι κινοῦνται ἐκ περιεργείας. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐπιφαίνεται ὁ Βαλμαζούρ μετὰ τὸ τύμπανόν του.

Τὸ πλῆθος εὐχαριστεῖται ἐκ τῶν ἀσυνήθων τούτων ἤχων καὶ σκοπῶν. Τὸν προσκαλοῦσι δὶς, τρεῖς, δεκάκις ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ὁ Νουμάς, ὑπερήφανος, διηγεῖται πῶς ἀνεκάλυψε τὸ ἔξοχον τοῦτο πνεῦμα, ἀφηγεῖται λεπτομερείας περὶ τοῦ μεγάλου πύργου τῶν Βαλμαζούρ. «Ὀνομάζεται ἀληθῶς Βαλμαζούρ;» ἐρωτοῦσι πολλοί.

— Βεβαίως... κατάγεται ἀπὸ τοὺς πρίγκηπας τοῦ Μπῶ... εἶνε ὁ τελευταῖος.

Καὶ ἡ φήμη αὕτη διατρέχει τὰς αἰθούσας, μεγαθύνεται, καταντᾷ μυθιστορικῆ.

— «Ἐχω τὰς περγαμηνὰς εἰς τὴν οἰκίαν μου!» ἐπιβεβαίωσι ὁ Βομπάρ, διὰ τόνου μὴ ἐπιδεχομένου ἀντίρρησης.

Ἄλλὰ μέσῳ τοῦ γενικοῦ τούτου ἐνθουσιασμοῦ, τοῦ κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἦττον πλαστοῦ, μικρὰ τις καρδιά συγκινεῖται, λαμβάνει ὑπὸ σπουδαίαν ἐποψίν τὰς ἐπισημίας καὶ φήμας. Χωρὶς λέξιν νὰ προφέρῃ, χωρὶς μάλιστα νὰ χειροκροτήσῃ, ἡ Ὀρτενσία ἴσταται ἀφηρημένη, ἡ δὲ φαντασία της φέρεται μακρὰν, εἰς τὴν ἐπαρχίαν, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπαίξεν ὁ Βαλμαζούρ τὸ τύμπανόν του καὶ αὕτη τῷ προσέφερε τὸ ἄνθος, ὅπερ ἐκεῖνος ἀνήρτησεν ἀπὸ τοῦ τυμπάνου του. Ἡ ἀνάμνησις αὕτη τὴν καθήδυνει μεγάλως καὶ στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ἄμου τῆς ἀδελφῆς της «ὦ! πόσον εἶμαι εὐχαριστήμενη...» τῇ ψιθυρίζει διὰ τόνου ἐκ μυελίων προερχομένου, ὃν ἡ Ροζαλία δὲν ἐνόησε παρευθῆς, ἀλλὰ τοῦ ὁποίου τὴν βαρύτητα κατόπιν ἠσθάνθη ὡς τὸ ψιθυρισθὲν ἄγγελμα προσεχοῦς δυστυχίας.

— «Ἐ! λοιπὸν! φίλτατε Βαλμαζούρ, δὲν σὰς τὸ ἔλεγα ἐγώ... Ὁραία ἐπιτυχία... τῷ ἔλεγεν ὁ Ρουμεστάν.

Ὁ Βαλμαζούρ, περικυκλωμένος ὑπὸ πλῆθους κυριῶν καὶ ἐφημεριδογράφων, ἴστατο πρὸ τῆς θερμάστρας. Εἰς τὰς ἐρωτήσεις ὅλων ἀπήντα ὡς συνήθως «Αὐτὸ μοῦ ἦλθε τὴ νύκτα, ὅταν ἔκουα νὰ ψάλλῃ τ' ἀηδόνι...» Διεκόπη ὁμως ὑπὸ τῆς δεσποινίδος λὲ Κεσνούα, ἣτις τῷ προσέφερε πότηριον πλῆρες καμπανίτου καὶ παροψίδα πλήρη κατὰ τὴν ὀρεξίν του.

— «Καλημέρα, κύριε Βαλμαζούρ... Βεβαίως θὰ ἐπεινάσατε... σὰς φέρω κᾶτι τι.» Ἄλλ' ἐκεῖνος τῇ ἀπήντησε δι' ἐλαφρᾶς τῆς κεφαλῆς κινήσεως, καὶ δεικνύων αὐτῇ τὴν θερμάστραν τῇ λέγει «Καλὰ... καλὰ... βάλτε τα ἐκεῖ ἐπάνω» καὶ ἐξηκολούθησεν ἀφηγούμενος τὴν ἱστορίαν του. «Τότε λοιπὸν ἐσκέφθην, ἀφοῦ τὸ πτηνὸν τοῦ Θεοῦ

ψάλλει τόσον ώραία μὲ μίαν τρύπα, ἐγὼ μὲ τρεῖς τοῦ αὐλοῦ μου θὰ ἔψαλλα καλλίτερα.»

Ἦδη, ἀπελθόντων τῶν ὑψηλῶν προσώπων, ὅλοι ἤρχισαν νὰ σκέπτονται περὶ χοροῦ καὶ μετ' ὀλίγον ἤρξατο οὗτος μετ' ἀπεριγράφτου ζωηρότητος. Ἡ Ὀρτενσία μετέβαινε ἀπὸ τῆς μιᾶς αἰθούσης εἰς τὴν ἄλλην, περιποιουμένη τοὺς πάντας.

Ὁ Λαμπάρας χορεύων μετ' αὐτῆς τῇ ἐξεμυστηρεῦτο ἐν σφοδρᾷ συγκινήσει ὅτι ἡ Α. Ἐξοχότης τῷ εἶχεν ὁμιλήσει... ἀλλὰ διακοπέισις τῆς μουσικῆς, ἡ Ὀρτενσία τὸν ἐγκατέλιπεν, ἐλθοῦσα πρὸς τὸν Μεζεάν, ὅστις δὲν ἐχώρευε, καὶ μῶλα ταῦτα ἠρέσκετο νὰ μὲνῃ ἐν τῇ ἐσπερίδι.

«Πόσον σοβαρὸς εἴσθε, ἡ μορφή σας ἐμφαίνει τὴν σοβαρότητα σας.»

Ἐλαβεν ἐκεῖνος τὴν χεῖρά της ψελλίζων: «Καθίσατε μίαν στιγμὴν, ἔχω κατι τι νὰ σᾶς εἶπω... Διαταχθεὶς ἀπὸ τὸν κ. Ὑπουργόν...» Ἐμειδία, λίαν συγκεκινημένος, καὶ ἐκ τῶν τρεμόντων χειλέων του ἐνόησασα ἡ Ὀρτενσία τί συνέβαινε, ἡγέρθη ταχέως «ὄχι, ὄχι... ὄχι ἀπόψε... δὲν δύναμαι τίποτε νὰ ἀκούσω, θέλω νὰ χορεύσω.»

Καὶ τὸν ἀφῆκε, λαβοῦσα τὸν βραχίονα τοῦ Ροσσεμάρ, ὅστις τὴν προσεκάλεσε νὰ χορεύσουν τὸ κοτιλλιόν. Λίαν συγκεκινημένος καὶ οὗτος ἐτόλμησε νὰ τῇ προφέρῃ λέξεις τινάς, ἀλλὰ παρευθὺς ἡ Ὀρτενσία ἐξερράγη εἰς γέλωτα, ἀντηχῆσαντα διατόρως ἀνά τὰς αἰθούσας καὶ ἠναγκάστη νὰ σιωπήσῃ. Μετὰ τὸ πέρασ δὲ τοῦ κοτιλλιόν, ἐλθοῦσα πρὸς τὴν ἀδελφὴν της, τῇ λέγει: «Ἐώραία τὰ πάμε... Ὁ Νουμάς μὲ ὑπεσχέθη καὶ εἰς τοὺς τρεῖς γραμματεῖς τοῦ!»

— Καὶ ποῖον θὰ πάρης;

Ἄλλὰ τὴν ἀπάντησίν της διέκοψε παρατεταμένος ἤχος τοῦ τυμπάνου.

— Φαραντόλ!... φαραντόλ...!» (*)

Ὁ Ρομμεστὰν θελήσας νὰ ἐμπλήξῃ τοὺς κεκλιμένους του, ἐσκέφθη νὰ χορεύσωσι τὸ Φαραντόλ μετὰ τὸ κοτιλλιόν. Πολὺ ὁμῶς ἔφερε τὴν μεσημβρίαν ἐν Παρισίοις... Ἄλλὰ πῶς τὸ χορεύουν αὐτό;... Ὁ Βομπάρ ἀνελάμβανε νὰ ὑποδείξῃ τὸν τρόπον, καὶ ὀδηγούσης τῆς Ὀρτενσίας, ὅλοι διέρχονται εἰς μακρὰν σειρὰν τὰς αἰθούσας ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ Βαλμαζοῦρ, ὑπερηφάνου ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ του.

Ἐν τῷ κυλικίῳ ὁ Καδαλλιὰκ κρατῶν ποτήριον καὶ παροψίδα ἀκούει, τρώγει καὶ πίνει, πλήρης ἡδονῆς.

»Πρέπει νὰ γνωρίζῃς ἐν πρᾶγμα καλῶς, λέγει εἰς τὸν Βοασσαρή... Πρέπει τις νὰ μὲνῃ ἕως εἰς τὸ τέλος τῶν χορῶν... Αἱ γυναῖκες εἶνε ὠραιότεραι μὲ τὴν ἐλαφρὰν ἐκείνην ὠρότητα, ἡ ὁποία δὲν ἐμφαίνει ἀκόμη τὴν κόπωση, ὅπως ἡ λευκὴ αὕτη ἐπὶ τῶν παραθύρων γραμμὴ δὲν ἐμφαίνει τὴν ἡμέραν... Εἰς τὸν ἀέρα ἀπο-

μένει αἰωρημένη ὀλίγη μουσικὴ, κονιορτὸς λεπτὸς καὶ ἀρωματώδης, ποιά τις μέθη προσβάλλουσα τὰς αἰσθήσεις, καὶ τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ ἐπαυζήσῃ τις τρώγων καὶ πίνων καλῶς, καθὼς τὸ κάμνω... Μπα! παρατήρησε ἐκεῖ κάτω.»

Ὅπισθεν τοῦ πρὸ τοῦ κυλικείου καθρέπτου διήρχοντο οἱ ἀποτελοῦντες τὸ Φαραντόλ, μὲ τεταμένους τοὺς βραχίονας, μακρὰ σειρὰ, ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ μελανοῦ χρώματος καὶ τῶν ζωηροτάτων χρωμάτων τῶν ἐνδυμασιῶν τῶν κυρίων καὶ κυριῶν.

Μίαν κυριακὴν ἡ Ροζαλία, μεταβάσα ὡς συνήθως εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρὸς της, εὔρε τὴν μητέρα της εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, ἥτις παρευθὺς τῇ λέγει μὲ τόνον μυστηριώδη:

— Κάποιος εἶνε εἰς τὴν αἴθουσαν... μίαν κυρία ἀπὸ τὴν Μεσημβρίαν.

— Ἡ θεία Πορτάλ;

— Θὰ εἶδῃς...

Δὲν ἦτο πρᾶγματι ἡ θεία Πορτάλ, ἀλλὰ μίαν κορδομῆνη ἐπαρχιώτισ, ἥτις μετὰ τὴν ἀπλοικὴν ὑπόκλισίν της ἐξερράγη εἰς γέλωτα.

Ἦτο ἡ Ὀρτενσία!

Ἡ Ὀρτενσία μὲ ἐνδυμασίαν τῆς Μεσημβρίας.

— Δὲν τῆς πηγαίνουν ὠραία; ἔλεγεν ἡ μήτηρ της πρὸς τὴν Ροζαλίαν, πλήρης ἐνθουσιασμοῦ πρὸ τῆς ζωῆς ταύτης προσωποποιήσεως τῆς χώρας, ἐν ἣ διήλθε τὴν νεότητά της. Ἡ Ροζαλία τούναντιον ἐρρίγησεν ὑπ' αἰφνιδίας καταληφθεῖσα λύπης, ὡσεὶ ἡ ἐνδυμασία αὕτη τῇ ἀφῆρει τὴν ἀδελφὴν της, ἀπάγουσα αὐτὴν μακρὰν, πολὺ μακρὰν.

— Καλὴ ιδέα!... Σὲ πηγαίνουν ὠραία, ἀλλὰ σὲ προτιμῶ ἐνδεδυμένην ὡς Παρισινήν... Καὶ ποῖος σ' ἐνέδυσεν;

— Ἡ Ὠδιβέρτη Βαλμαζοῦρ. Πρὸ ὀλίγου ἀνεχώρησε.

— Πόσον συχνὰ ἔρχεται, εἶπεν ἡ Ροζαλία μεταβαίνουσα εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον ὅπως ἀφαιρήσῃ τὸν πῖλόν της, ὁποία φιλία!... Ἄρχίζω νὰ ζηλεύω.»

Ἡ Ὀρτενσία ὑπερησπίσθη ἑαυτὴν ὀλίγον στενοχωρημένη. Ἐπροφασίσθη, ὅτι ἡ μεσημβρινὴ αὕτη, ἐρχομένη εἰς τὴν οἰκίαν, προὔξενε εὐχαρίστησιν εἰς τὴν μητέρα της

— Δὲν εἶνε ἀλήθεια, μητέρα; Ἄλλως τε ἡ καυμένη ἐμπνέει τὴν συμπάθειαν μὲ τὴν τσοσαύτην ἀφοσίωσίν της εἰς τὸ ἔξοχον πνεῦμα τοῦ ἀδελφοῦ της.

— Ὡ! πολὺ ἔξοχον πνεῦμα... εἶπεν ἡ Ροζαλία, σείουσα τὴν κεφαλὴν.

— Πῶς! δὲν εἶδες ἐκεῖνο τὸ βράδυ, τί ἐπιτυχίαν εἰς τὸ ὑπουργεῖον... παντοῦ τὸ ἴδιο συμβαίνει.

Ἄλλως τε, προσέθηκεν, οἱ Βαλμαζοῦρ δὲν εἶνε χωρικοί, ἀλλ' οἱ τελευταῖοι ἀπογονοὶ εὐγενοῦς καὶ ἐπιφανοῦς οἰκογενείας ἐκπεσοῦσης!...

Ἡ Ροζαλία, ὀρθία πρὸ τοῦ παμμεγέθους καθρέπτου, ἐστράφη γελῶσα:

— Λοιπὸν πιστεύεις αὐτὴν τὴν φήμην;

— Ἀλλὰ, βεβαιότατα! Κατάγονται κατ' εὐθείαν ἀπὸ τοὺς πρίγκηπας τῶν Μπῶ... Αἱ περγαμνὴν ὑπάρχουσι... Καὶ ἐὰν καμμίαν ἡμέραν θελήσωσιν...

Ἡ Ροζαλία ἐρρίγησεν. Ἐνόησεν, ὅτι διὰ πνεῦμα τόσῳ ἔξιστον ἡ ἰδέα αὕτη, ὅτι ὁ τυμπανιστὴς κατήγετο ἐκ πριγκήπων, ἡδύνατο ν' ἀποβῇ λίαν ἐπικίνδυνος.

— Οὐδὲν ἐκ τούτων ἀληθεύει — καὶ ταῦτα λέγουσα ἡ Ροζαλία δὲν ἐγέλα πλέον — ὑπάρχουσιν εἰς Ἄψ δέκα οἰκογένειαι μὲ τὸ λεγόμενον τοῦτο πριγκηπικὸν ὄνομα. Ἐκεῖνοι οἵτινες σοὶ εἶπον τοῦτο ἐψεύσθησαν ἐκ κουφότητος, ἐκ...

— Ἀλλὰ δὲν μοὶ τὸ εἶπεν ἄλλος παρὰ ὁ Νουμάς, ὁ σύζυγός σου... Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἰς τὸ Ὑπουργεῖον διηγεῖτο ὅλας τὰς λεπτομερείας.

— Ὡ! ὅτι λέγει αὐτός, ἂν τὸ πιστεύῃ κανεὶς...

Ἡμέραν τιὰ ἡ μήτηρ τῆς Ροζαλίας τῇ λέγει:

— Ἡ Ὀρτενσία μὲ ἐμπνέει ἀνησυχίαν... Παρατήρησέ την.

Ἡ Ροζαλία ἐπὶ τοῖς λόγοις τούτοις ἐνόησεν, ὅτι ἡ μήτηρ της συνεμερίζετο τὰς ὑποψίας της. Ἀλλ' οἱ λόγοι τῆς μητρὸς ἀνεφέροντο μόνον εἰς τὴν κατάστασιν τῆς υἱείας τῆς Ὀρτενσίας, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν δὲν ἐξέλειπεν ἀπὸ πολλοῦ ἰσχυρὸς κατάρρους. Ἡ Ροζαλία παρετήρησε τὴν ἀδελφὴν της. Ἡ αὕτη λαμπρὰ τοῦ προσώπου χροιά, ἡ αὕτη ζωηρότης, ἡ αὕτη φαιδρότης. Ἐβῆχεν ὀλίγον, ἀλλ' ὅπως ὅλαι αἱ Παρισίαι μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ἐποχῆς τῶν χορῶν. Μ' ὅλον τοῦτο ἡ Ροζαλία ἠρώτησε τὴν μητέρα της:

— Τὸ εἶπετε εἰς τὸν Ζαράς;

Οὗτος ἦτο ἀρχαῖος φίλος τοῦ Ρομμεστὰν, ἐξ ἐκείνων τοῦ καφενεῖου Μάλμου. Ἐβεβαίον, ὅτι δὲν εἶχε τίποτε καὶ τοὺς συνεβούλευσε νὰ τὴν ὑπάγουν εἰς τὰ λουτρά.

— Λοιπὸν! πρέπει νὰ ὑπάγετε ἄνευ ἀναβολῆς... εἶπε ζωηρῶς ἡ Ροζαλία, χαίρουσα διότι ἐπὶ τῇ προφάσει ταύτῃ θὰ τὴν ἀπεμάκρυνε τῶν Παρισίων.

— Καλὰ, ἀλλ' ὁ πατὴρ σου ποῦ θὰ μὲνῃ μόνος...

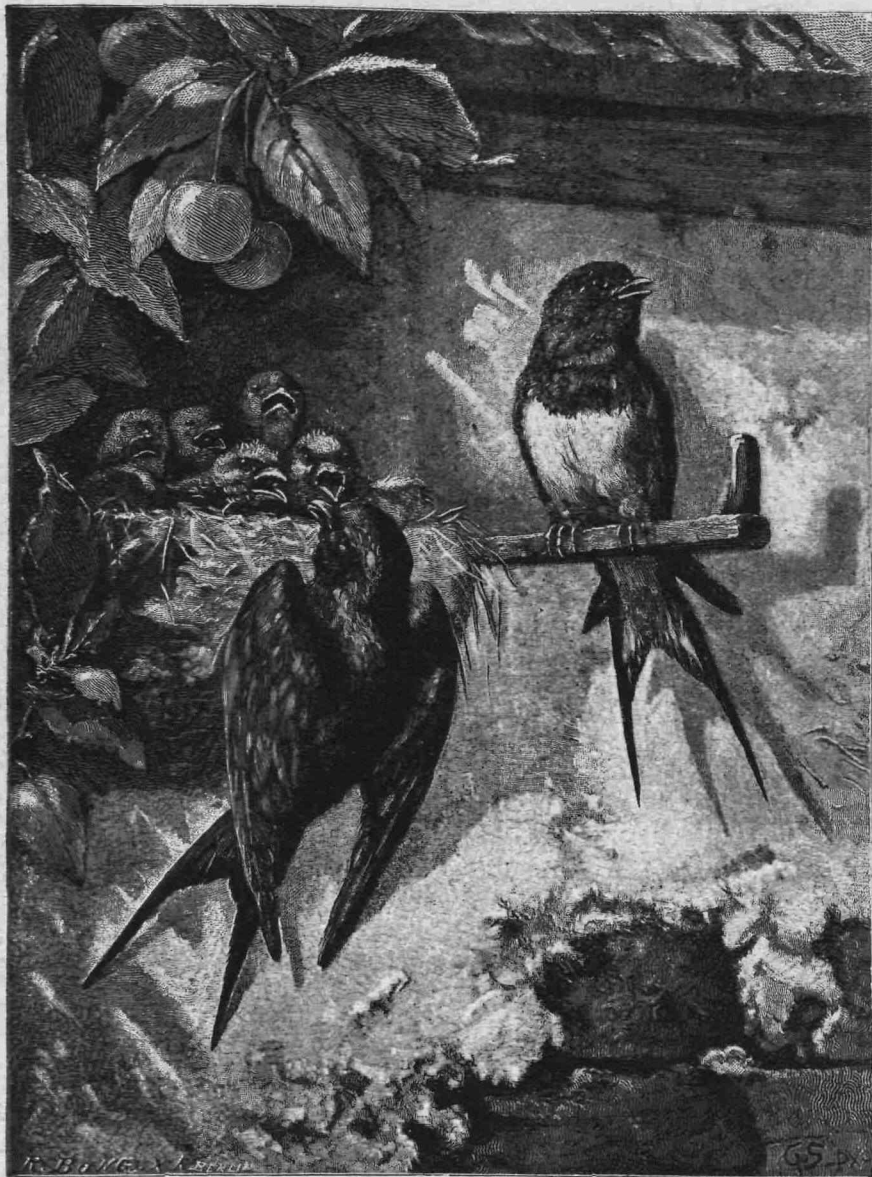
— Θὰ ἐργωμαι νὰ τὸν βλέπω καθ' ἐκάστην...

Τότε ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἐξέφρασε, διακοπτομένη ὑπὸ λυγμῶν, τὸν τρόπον, ὃν τῇ προὔξενε τὸ ταξεῖδιον τοῦτο μετὰ τῆς θυγατρὸς της. Ἐπὶ ὀλόκληρον ἔτος εἶχεν ἐπισκεφθῆ ὁμοίως ὅλας τὰς πόλεις τῶν λουτρῶν διὰ τὸν υἱόν, ὃν εἶχεν ἀπολέσει. Καὶ ἐκεῖνος εἶχε προσβληθῆ εἰκοσαετῆς, πλήρης υἱείας καὶ δυνάμεως...

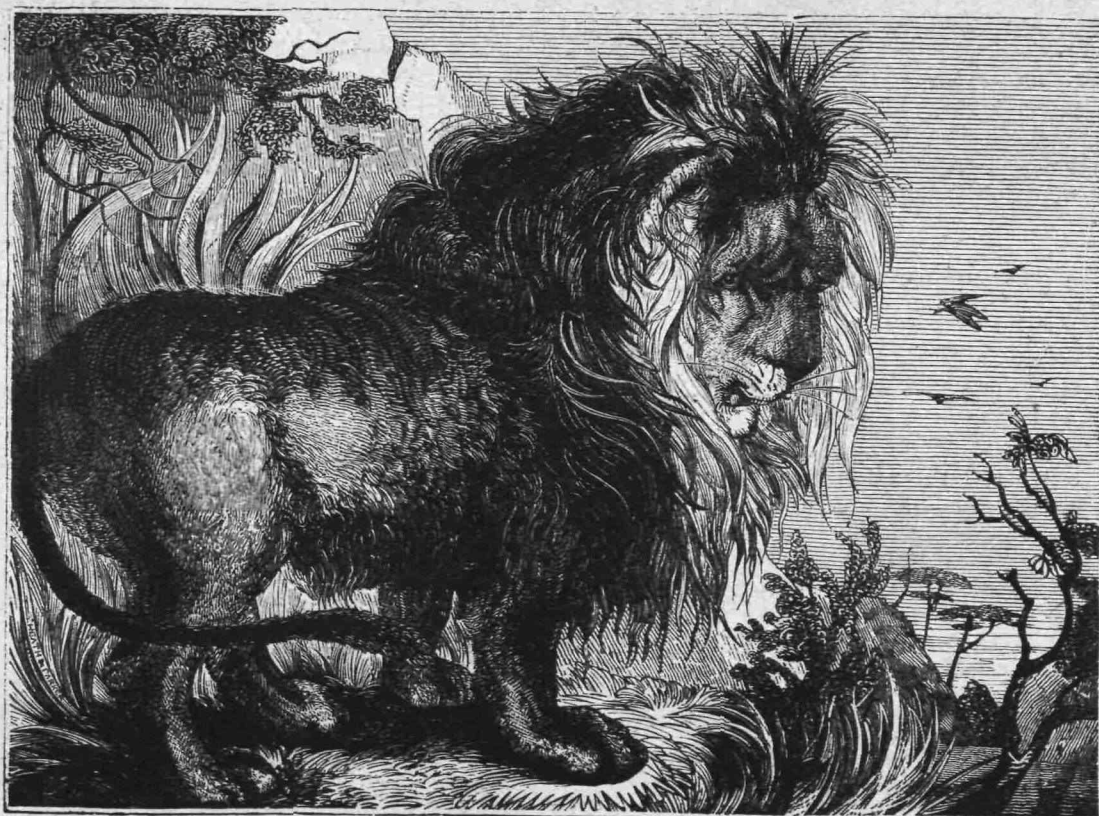
— Ὡ! μῆτὲρ μου, μῆτὲρ μου... σιώπα...

Καὶ ἡ Ροζαλία τὴν ἐπέπληττεν ἐλαφρῶς διὰ τὴν ἰδέαν της ταύτην. Ἡ Ὀρ-

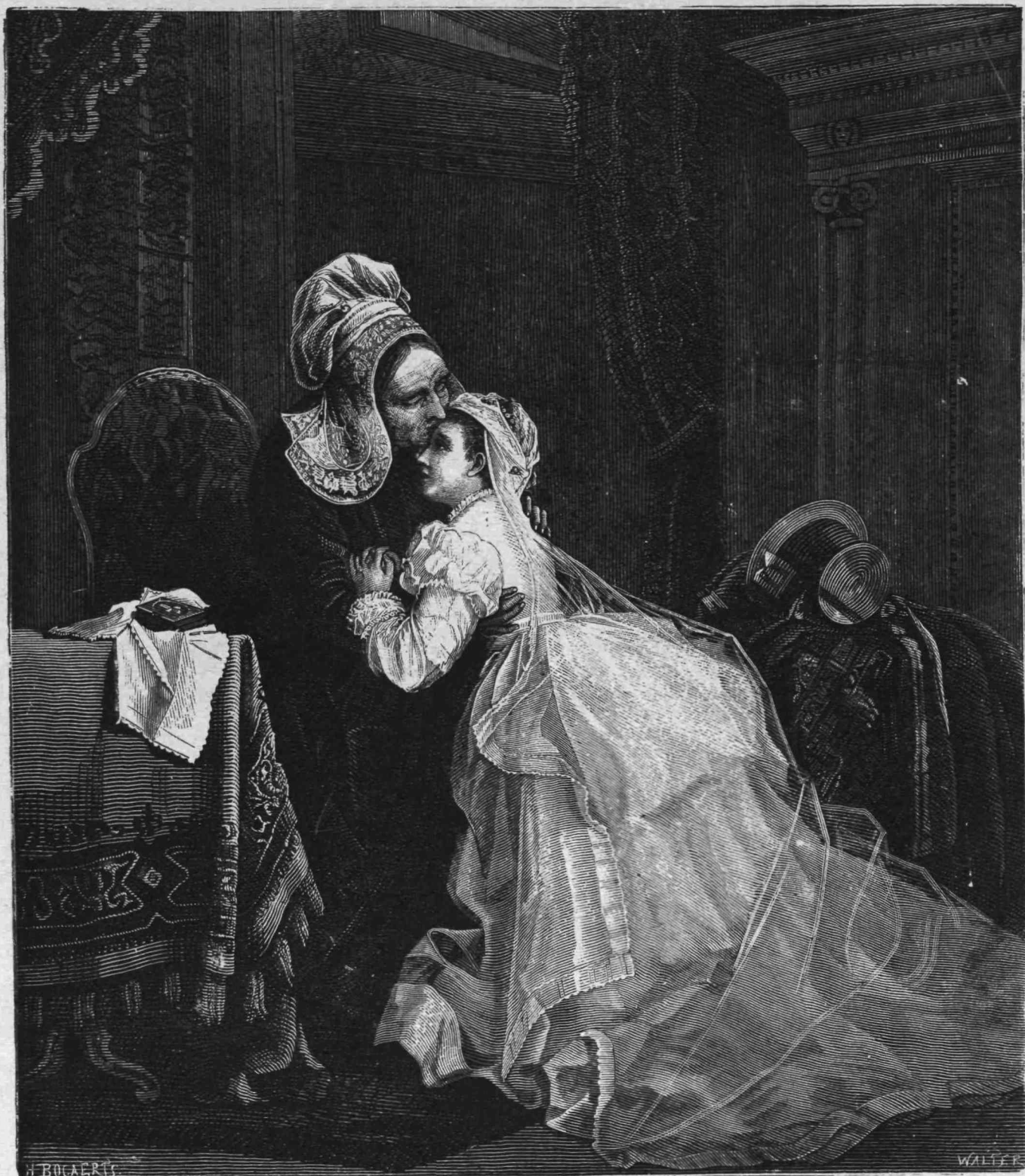
(*) Χορὸς τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας.

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΧΕΛΙΔΟΝΩΝ

Ο ΛΕΩΝ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΠΑΡΘΕΝΙΚΟΝ ΦΙΛΗΜΑ

(Καλλιτεχνία. — Ἀντίγραφον τῆς εἰκόνης *H. Bogaerts*)

τενσία οὐδόλως ἦτο ἀσθενής, ὁ ἰατρός τὸ ἐθεβαίον. Τὸ ταξείδιον τοῦτο ἦτο ἀπλῆ διασκεδάσις. Θὰ ἐθεώρει τὴν μεγαλειέταν τῆς εὐχαρίστησιν ἂν ἠδύνατο νὰ τὴν συνοδεύσῃ αὐτὴ ἀντὶ τῆς μητρὸς τῆς.

Ἄλλὰ δυστυχῶς δὲν ἠδύνατο. Σπουδαῖοι λόγοι τὴν ἐκώλυον.

— Μάλιστα, ἐννοῶ... ἔχεις τὸν σύζυγόν σου... τὸ ὑπουργεῖον, τῆ λέγει ἡ μήτηρ τῆς.

— Ὡ! ὄχι, δὲν εἶνε αὐτοὶ οἱ λόγοι.

Καὶ πλησιάσασα τὴν μητέρα τῆς, τῆ λέγει: «ἄκουσον, ἀλλ' εἰς οὐδένα μὴ τὸ εἶπης, διότι οὐδεὶς τὸ γνωρίζει, οὐδ' αὐτὸς ὁ Νουμάς», καὶ τῆ ἐξεμυστηρεύθη τὴν ἐλπίδα ἐπαληθεύσεως μεγάλης δι' αὐτὴν εὐτυχίας, καθιστώσεως αὐτὴν ἑξαλλὸν ἐκ χαρᾶς καὶ φόβου, τὴν προσφάτως κτηθεῖσαν ἐλπίδα τῆς γεννήσεως τέκνου.

X

ΜΙΑ ΠΟΔΙΣ ΛΟΥΤΡΩΝ

Λουτρά Ἀρβιλλάρ, 2 Αὐγούστου 76.

«Εἶνε πολὺ περιέργον τὸ μέρος, ὅποθεν σοὶ γράφω. Φαντάσθητι αἰθούσαν τετράγωνον, πολὺ ὑψηλὴν, πλακοστρωμένην καὶ ἀντηχοῦσαν εἰς τὸν παραμικρὸν κρότον· καθημένους δ' ἐν αὐτῇ ἀνθρώπους ἐπὶ θρανίων, ἐρειδομένων ἐπὶ τῶν τοίχων, ἐπὶ ἑδρῶν, ἐπὶ σκιμπόδων περίξ μικρῶν τραπέζων, ἀνθρώπους παρατηροῦντας ἀνά πᾶσαν στιγμὴν τὸ ὥρολόγιόν των, ἐγειρομένους, ἐξερχομένους ὅπως παραχωρήσωσι τὴν θέσιν των εἰς ἄλλους. Οὐδεὶς κρότος ἀκούεται, καὶ μεθ' ὅλην τὴν μεγάλην αὐτὴν κίνησιν, μόλις ἀκούεται ὁ συνεχὴς ψίθυρος τῶν χαμηλῆ τῆ φωνῆ συνομι-

λιῶν, ὁ θροῦς τῶν συμπτυσομένων καὶ ἀναπτυσσομένων ἐφημερίδων, ὁ ἀσθενὴς ἐπὶ τοῦ χάρτου τριγμὸς τῶν ἀθλίων καὶ ὀξειδωμένων γραφίδων, ἡσυχία ἐκκλησιαστικὴ, ἀναζωπυρουμένη, δροσιζομένη, οὕτως εἰπεῖν, ὑπὸ τοῦ μεγάλου ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης πῆδακος, ἐκπέμποντος ἀφθονον τὸ μεταλλοῦχον ὕδωρ, ὅπερ καταπίπτει ἐπὶ μεταλλικοῦ δίσκου διασκορπίζεται, ἀναπηδᾷ καὶ μεταβάλλεται εἰς λεπτοτάτην δρόσον, τὴν ὅποιαν ὅλοι οἱ παρακαθήμενοι ἀναπνεύουσιν ἀπλήστως.

»Καὶ πῶς διέρχονται τὰς ὥρας των ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ: Οἱ νεώτεροι ἀναγινώσκουσι μυθιστορήματα, οἱ ἱερεῖς ἀναγινώσκουσι τὴν ἱεράν σύνοψιν—διότι ὑπάρχουσι καὶ ἀρκετοὶ ἱερεῖς εἰς Ἀρβιλλάρ, μὲ παχείας γενειάδας, κίτρινα πρόσωπα καὶ ἐσβεσμένην φωνὴν διότι πολλὰκις εἶλον κηρύξει τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ—ἐγὼ δέ, εἰς τὴν ὅποιαν οὐδόλως, ὡς γνωρίζεις, ἀρέσκουσι τὰ μυθιστορήματα καὶ μάλιστα τὰ σύγχρονα, τὰ ὅποια οὐδὲν ἄλλο περιγράφουσιν ἢ ὅ,τι ἐν τῷ βίῳ ἡμῶν συμβαίνει συχνάκις, ἀρκοῦμαι συντάσσουσα τὴν ἀλληλογραφίαν μου πρὸς δύο ἢ τρία πρόσωπα, τὴν Μαρίαν Τουρνιέ, τὴν Αὐρηλίαν Δανσέρτ καὶ σέ, τὴν φιλτάτην μου ἀδελφὴν, ἣν λατρεύω ἐξ ὅλης καρδίας.

Ἄλλ' ὅποια ἐπιστολαί, ὀλοκληροὶ ἐφημερίδες, σκέφθητι ὅμως ὅτι ἔχω διὰ τοῦτο δίκαιον, διότι εἶμαι ἠναγκασμένη νὰ μένω τετράκις τῆς ἡμέρας ἐπὶ δύο ὥρας ἐν τῇ περιγραφείσῃ σοι αἰθούσῃ.

»Ἐχομεν ἐνταῦθα καὶ τὴν δεσποινίδα Βασσελερύ, καὶ μάλιστα ἔχομεν τὴν τι-

μὴν νὰ συγκατοικῶμεν ἐν τῷ αὐτῷ ξενοδοχείῳ. Ἀποτελεῖ μετὰ τῆς μητρὸς τῆς ζεῦγος ἐξαισίον, ἀγαπώμενον ἐνταῦθα. Εὐχαριστοῦσι τοὺς πάντας οἱ χαριεντισμοὶ τῆς Μπεμπε—ὡς τὴν ὀνομάζει ἡ μήτηρ τῆς—οἱ γελωτες, τὰ λυγίσματά τῆς, αἱ συχναὶ ἀναπετάσεις τοῦ ἄλλως τε βραχείως ἡμιφορίου τῆς. Ὅλοι τὴν δικαιολογοῦσι λέγοντες: «Εἶνε ἀκόμη παιδί ἡ καυμένη». Ἐγὼ ὅμως πιστεύω, ὅτι ὅλα ταῦτα εἶνε πλαστὰ καὶ ἐπιτετηθευμένα. Ἄλλως τε τόσον παραδόξως συνεθίζει ν' ἀσπάζεται τὴν παχείαν ἐκείνην μητέρα τῆς, νὰ κρεμάται ἀπὸ τοῦ τραχήλου τῆς, νὰ θωπεύεται ἐνώπιον ὄλων. Γνωρίζεις βεβαίως ὅτι καὶ ἐγὼ ἀγαπῶ τὰς θωπείας, ἀλλ' ἀφότου εἶδον αὐτὴν, στενοχωροῦμαι καὶ ἀπλῶς ν' ἀσπασθῶ τὴν μητέρα μου.

»Ἄλλοι ἀφικνοῦνται, καταλαμβάνουσι τὴν θέσιν, τὰς συνθηκὰς τῶν ἀναχωρησάντων. Ὅλη αὕτη ἡ κίνησις μὲ διασκεδάζει, ἀλλ' ἡ προσφιλέης μήτηρ μας εἶνε πάντοτε κατηφής, πάντοτε ἀφρημένη, ἂν καὶ προσποιεῖται, ὅτι μειδιᾷ ὅταν τὴν παρατηρῶ. Μαντεύω, ὅτι ἐκάστη λεπτομέρεια, ἕκαστον ἐλάχιστον ἐπεισόδιον τῆς ἐν τοῖς λουτρῆσι ζωῆς μας, τῆ διεγείρει ἀλγεινὴν ἀνάμνησιν, ἀναπαράστασιν πενήθιμων σκηνῶν.

»Τῇ ἀληθείᾳ ὁ Ζηρέας ἠδύνατο νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τόσων λυπηρῶν ἀναμνήσεων, διότι οὐδόλως εἶμαι ἀσθενής, δὲν βήχω πλέον καὶ ἐκτὸς τοῦ μικροῦ ἐκείνου κατάρρου, καθιστῶντος τὴν φωνὴν μου κάπως βραγχην, οὐδέποτε ἠσθάνθη ἐαυτὴν καλλίτερα.

(Ἔπειτα συνέχεια.)

ΜΙΑ ΒΡΑΔΥΑ ΧΑΡΑΣ

Τῷ Ἐπρίστῳ Παρκέρ
(γράφειν κατὰ παράκλησίν του)

Ἐ τὸ στεφάνωμά σου λάμπουν μύρια φῶτα
Κι' εἶναι καλεσμένοι φίλοι καὶ ὄικοι.
Τὰ γυαλιὰ ἐθαμπώσαν τὰ ζεστά των χνῶτα
Κι' ἀντηχοῦν 'ς τὸ δῶμα λόγιοι ἀρμονικοί.

Ἐ τὰ λευκὰ ντυμένη κι' εἰς τὰ νερατζάνθια
Εἶσαι μαρμαρένια ζηλευτὴ ἐμμορφία.
Γύρω σου εἶναι οἱ τοῖχοι φορτωμένοι 'ς τ' ἀνθια
Κι' ὀμμορφιαῖς περιόσαις ἔχεις συντροφία.

Ἄφ' τὸν πέπλο μέσα ποῦνε σὰν ἀράχνη,
Τὸ ψυλόλυγνό σου φαίνεται κορμί.
Σὰν λυγιά δροσάτη ποῦ σκεπάζει ἡ πάχνη,
Σὰν λυγιά π' ἀνθίζει σὲ νεροσυρμὴ.

Τὰ μικρά σου πόδια εἰς σὲ δυὸ γοβάκια
Ἄπ' ἀτλάζι ἄσπρο, μοιάζουν 'ς τὴ θωριά.
Ἐσὰν δυὸ χιονάτα, νεῖα περιστεράκια
Ποῦ φτερούγια ἀπλώνουν σὲ καλοκαιριά.

Ἄμετρας βεντάλιας σειοῦνε τὸν ἀέρα
Λάμπουν μαῦρα μάτια, φέγγουν γαλανά,
Μὰ χαρὰ 'ς τὴ μάννα π' ὅμοια θυγατέρα
Σὰν κι' ἐσένα ἀφράτη, ξέρει νὰ γεννᾷ.

Εἶναι χάλι τ' ἀγέρι, πνιγερὴ ἡ πνοή του
Λιούνουνε 'ς τοὺς τοίχους τὰ λευκὰ κεριά,
Ζάκυνθος.

Μυστικὰ τὸ γιοῦλιο χύνει τὴν ὁσμὴ του
Καὶ τὴν ἀτμοσφαῖρα κάνει πιὸ βαρειά.

Κάπου κάπου ἰδρώνεις, καὶ λευκὸ μαντύλι
Ἄφ' τὸν κόλπο βγάζεις γὰ νὰ σφογιισθῆς.
Καὶ πικρὸ ἕνα γέλοιο μέσ' 'ς τὰ δύο σου χεῖλαν
Βγαίνει πρὶν προφθάσῃς νὰ συλλογιισθῆς.

Πές μου τί γυρίζεις τὸ γλαυκὸ σου μάτι;
Μέσα 'ς τὴ χαρὰ σου τί ἔχεις, τί ζητᾷς;
Πές μου, μὴν φωλιάζει μέσ' 'ς τὸ νοῦ σου κἀτι
Καὶ σοῦ κάνει φόβο ὅ,τι κι' ἂν κυττᾷς;

Εἶσαι εὐτυχισμένη πιά δὲν εἶναι ψέμμα
Εἰς τὸ πλάγι σου ἔχεις ταῖρι ζηλευτό.
Τί ἔφυγε ἀφ' ταῖς φλέβαις ὄλο σου τὸ αἷμα;...
Εὐτυχία τέτοια σοῦ ἦτανε γραφτό!

Ναί, σ' τὸ λέω, νὰ ζήσης μέσ' 'ς τὴ νεῖα ζωὴ σου
Θάδῃς ὅ,τι ἐπόθεις εἰς τὴ γῆ ὑψηλό...
Ἐ χαρὰ μὰ ἀχνάδα χύνει 'ς τὴ μορφὴ σου
Γιὰ νὰ ζῆς αἰώνια θὰ παρακαλώ.

Κι' ἴσως θὰ προβάλλῃ μὴ ἡμέρα ἀκόμη
Ποῦ θὰ σ' ἀπαντήσω μὲ λευκὴ στολή.
Θὲ νὰ σὲ σιμῶω, κι' ἂν μυρίζεις χῶμα,
Κι' ἂν σκορπίζει πάγο, κάθε σου φιλί.

Δ. Ι. ΜΑΡΓΑΡΗΣ.

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΤΟΥ ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑ ALBERT DELPIT.

ΤΟ παρελθόν ἔτος εἶχον μεταβῆ εἰς Μπεζανσῶν διὰ νὰ παρευρεθῶ εἰς τοὺς γάμους στενοῦ μου φίλου, ὅστις ἐνυμφεῖτο κόρην ἀγαπητῆς καὶ γνωστοτάτης οἰκογενείας· λαμπροτάτη ἐγένετο ἡ τελετὴ τοῦ γάμου. Κατὰ τὴν ἐγγῶριον συνήθειαν, οἱ κεκλημένοι παρεκάθισαν τὸ ἑσπέρας εἰς γεῦμα πολυτελές. Ζητῶν τὴν δι' ἐμὲ ὠρισμένην εἰς τὴν τράπεζαν θέσιν, αἰσθάνομαι χεῖρα στηριζομένην ἐπὶ τοῦ ὤμου μου· στρεψας τὴν κεφαλὴν βλέπω ἐνώπιόν μου λοχαγόν τινα τοῦ ἱππικοῦ τριάνκοντα περιήπου ἑτῶν, μὲ κεφαλὴν λεπτοφυᾶ καὶ ξανθὴν.

— Δέν με 'θυμᾶσαι; μοι λέγει.

— Ὁμολογῶ... ὄχι.

— Εἶμαι ὁ Γουσταῦος Χάμμερ, ὁ παλαιός σου συμμαθητὴς εἰς τὸ λύκειον Σ. Ἐπαιζα βόλους εἰς τὸν κήπον τοῦ σχολείου, ὅταν ἦλθες διὰ πρώτην φοράν. Θαρρῶ πῶς σὲ βλέπω ἀκόμη, κίτρινο κίτρινο μὲ τὰ κόκκινά σου τὰ μαλλιά κουρευμένα ὡς τὸ πετσάκι· τὰ γυαλιστερά σου μάτια μέσα εἰς τὸ ἄσπρο σου πρόσωπο μοῦ ἐφάνηκαν πολὺ ἀστεία. Μὲ ἐπλησίασες καὶ μοῦ εἶπες: «Δώσέ μου μερικοὺς βόλους». Ἐγὼ σοῦ ἔδωσα βόλους καὶ ἀπὸ τότε ἐγενήσαμεν φίλοι. Τρία χρόνια διήρκεσεν ἡ φιλία αὐτή.

Οὐδέποτε ἐπανευρίσκομεν ἄνευ συγινήσεως παλαιὸν παιδικὸν σύντροφον, τὸν ὁποῖον ἠγαπήσαμεν· θεωροῦμεν τὸν ἐσωτερικὸν τοῦ σχολείου βίον τόσῳ σκληρὰν τῆς ἐλευθερίας στέρησιν, ὥστε συναντῶντες κατόπιν παλαιὸν ἡμῶν συμμαθητὴν νομίζομεν ὅτι ἐπαναβλέπομεν συνάδελφόν τινα τοῦ δεσποτηρίου. Ὁ Γουσταῦος Χάμμερ ἐκάθισε πλησίον μου. Ἐδειπνήσαμεν μεθ' ἱκανῆς ὀρέξεως, ἀνακοινοῦντες ἀλλήλοις τὰς χαρὰς καὶ τὰς λύπας μας. Ἦτο σχεδὸν βέβαιος ὅτι μετὰ πάροδον ἐνὸς περιήπου ἔτους θὰ προὐβιβάζετο εἰς ταγματάρχην, πρᾶγμα σπάνιον διὰ τὴν ἡλικίαν του. Περί τὸ μεσονύκτιον μὲ συνώδευσε πεζῆ μέχρι τοῦ σταθμοῦ, ὑποσχεθείς ὅτι θὰ μὲ ἐπισκέπτετο κατὰ τὴν εἰς Παρισίους ἐπάνοδόν του. Ἐνηγαλίσθημεν ἀλλήλους ἀποχωριζόμενοι. Πῶς μοῦ ἐθύμισε τὰ παιδικὰ μου χρόνια ὁ καυμένος ὁ Χάμμερ.

Πολλοὶ παρήλθον μῆνες καθ' οὓς οὐδὲν περὶ αὐτοῦ ἔμαθον. Ὅχι, ἀπατώμαι: κατὰ μῆνα Μάϊου ἀνέγνωσα ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως ὅτι ὁ φίλος μου εἶχε προβιβασθῆ, κατὰ τὴν προσδοκίαν του, εἰς διοικητὴν Ἰλῆς μετέθεσαν μάλιστα αὐτὸν εἰς πολὺ καλὴν θέσιν, εἰς Μωμπέζ, ἐπὶ τῶν βελγικῶν συνόρων.

Περί τὰ τέλη τοῦ μηνὸς Αὐγούστου περιεπύτουν ἑσπέρας τινα εἰς τὰ Ἡλύσια Πεδία. Ἦτο περιήπου ἡ ἐνάτη καὶ ἡμίσεια

ὦρα. Περί ἐμὲ ἡ ζωηρότης νυκτὸς θερινῆς, κόσμος πολὺς, ἄνθρωποι συνδιαλεγόμενοι ἐπὶ τῶν αἰδηρῶν καθισμάτων τῶν τοποθετούμενων ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν πεζοδρομίων· δεξιζώδικόν κafenεῖον ἀπαστράπτον ἐκ τῶν πολυαριθμῶν φώτων, τὰ ἄσπρα τοῦ ὁποῖου ἔφθανον μελαγχολικὰ μέχρι ἐμοῦ. Ἐνώπιόν μου, ἡ λεωφόρος τῶν Ἡλυσιῶν ἀνωφερῆς, μὲ τοὺς πολυαριθμούς αὐτῆς φανούς, ὡς πυρολαμπίδας, σχηματίζοντας φωτεινὰ ἐν τῷ σκότει σμηεῖα. Αἶφνης, ὑπὸ τὸ φῶς παρακειμένου φανοῦ, διακρίνω τὸν Γουσταῦον Χάμμερ. Διευθύνομαι πρὸς αὐτὸν καὶ τῷ τείνω τὴν χεῖρα.

— Καλησπέρα, κύριε ταγματάρχα, τῷ λέγω. Ὅποια εὐτυχία νὰ σὲ συναντήσω!

— Ἄ! εἶσαι σύ, ἀπίτησε διὰ φωνῆς Ολιβεράς. Εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς ὅτι σὲ εἶδα.

Τὸ ὕφος του μὲ ἐξέπληξε. Παρητήρησα αὐτὸν προσεκτικῶς. Ἐν μόνον ἔτος ἤρκεσε νὰ γηράσῃ αὐτὸν πολὺ. Τὸ πρόσωπόν του ἦτον ὠχρὸν καὶ προῶρος ἐρρυτιδωμένον. Ἡ κόμη του εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ λευκαίνεται περὶ τοὺς κροτάφους. Ἐλαβον αὐτὸν φιλικῶς ἀπὸ τοῦ βραχίονος.

— Κάμνεις ἕνα γύρο μαζί μου;

— Εὐχαριστῶς.

Μετὰ τινα βήματα, ἐγκατέλιπον πᾶσαν συνομιλίαν· ἔδειξε κατ' ἀρχὰς μικρὸν τι εἰς τὴν συνδιάλεξίν μας ἐνδιαφέρον, κατόπιν ὁμως ἤρχισε νὰ ἀφαιρῆται, νὰ βυθίζηται τίς οἶδε εἰς ὁποίους δυσαρέστους ρεμβασμούς.

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι κάποιαν λύπην μοῦ κρύπτεις, τῷ λέγω αἰφνιδίως.

Ἄνεσιρτήσε καὶ μετὰ βραχεῖαν σιωπὴν:

— Ναί.

— Λύπην... ἐρωτικὴν;

Ἐδίσταζε. Δέν ἐπέμεινα, γνωρίζων ὅτι ὑπάρχουσι καὶ λύπαι ἄς αἰσχύνηται τις νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτε, ἀποτόμως:

— Ἄκουσε, ἐπανελάβε, θὰ σοῦ τὰ διηγηθῶ ὅλα· διότι ἐπὶ τέλους, εἶμαι ἀνόητος νὰ βασανίζω ἑσὶ μόνος τὸ κεφάλι μου. Ἴσως μάλιστα σὺ μοῦ δώσης κάμμιναν καλὴν συμβουλήν. Ὀλόκληρον δράμα μοῦ συνέβη ἀφ' οὗτο σὲ ἄφησα. Δέν ἤκουσες τίποτε περὶ αὐτοῦ, διότι κατὰ διαταγὴν τοῦ ὑπουργείου τῶν στρατιωτικῶν αἰ ἐφημερίδες δέν ἐγραψάν τίποτε. Μὴ φοβῆσαι ὅτι θὰ σὲ ζαλίσω· θὰ σοῦ τὰ διηγηθῶ, μὲ λίγα λόγια· ἡ ὑπόθεσις μάλιστα εἶνε ἀπὸ 'κειναις ποῦ σοῦ ἀρέσουν· πρόκειται πάλιν περὶ τέκνου τὸ ὁποῖον γίνεται θῦμα τῶν σφαλαμάτων τῶν γονέων του.

Ἀπετίναξε τὴν στήκην τοῦ σιγάρου του, καὶ βραδέως, ὡς ἄνθρωπος ἀναγινώσκων ἐν τῇ ἑαυτοῦ καρδίᾳ:

— Ἄκουσε τὸ λοιπὸν: Τὸν περασμένον

Ἰούνιον οἱ ἐπίστρατοι εἶχον φθάσει εἰς Μωμπέζ διὰ νὰ κάμουν τὴν θητεῖαν των. Ἦμουν πρὸ ἐνὸς μηνὸς διοικητὴς τοῦ 6ου τάγματος. Ἐνα πρωί, ἐγὼ μὲ ἕνα ἄλλον ἀνώτερον ἀξιωματικὸν τοῦ συντάγματος ἔπρεπε νὰ ἀναχωρήσωμεν εἰς Λίλλην διὰ λόγους ὑπηρεσίας· πρὶν φύγωμεν, ἀπεφασίσαμεν νὰ μείνωμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ σταθμοῦ τοῦ Μωμπέζ διὰ νὰ πάρωμεν ἕνα ζουμι καὶ μίαν κατελέτταν· τὸ ξενοδοχεῖον αὐτὸ ποῦ σοῦ λέγω εἶνε μίαν ἀπέραντος αἰθουσα, μὲ μαρμαρένια τραπέζια γύρω εἰς τοὺς τοίχους. Εἰς τὴν ἄκραν τοῦ τραπέζιου εἰς τὸ ὁποῖον ἐκάθισαμεν ἡμεῖς, εἶνε ἐν μικρὸν παντοπωλεῖον διὰ τὸν λαόν· ἕνα σωρὸ στρατιῶται καὶ ἐργάται ἐπιναν ἐκεῖ.

Ὁ συνάδελφός μου μοῦ λέγει:

— Μεταξὺ τῶν ἐφέδρων σας μήπως ὑπάρχει ὁ υἱὸς κάθενός ἐπισήμου προσώπου;

— Ναί, εἶνε νομίζω ὁ υἱὸς τοῦ Μυριάν, τοῦ ζωγράφου ὁ ὁποῖος τελευταίως ἔγεινε καὶ ἀκαδημαϊκός. Καὶ σεῖς;

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, ἔχω τὸν υἱὸν μιᾶς ἐπιστημότητος, ἀλλ' ἄλλου εἶδους ἐπιστημότητος: τὸν Γεώργιον δὲ Φερρισέ;

— Τὸν υἱὸν τῆς ὠραίας κυρίας δὲ Φερρισέ; Ἦρχισα νὰ γελῶ καὶ τοῦ εἶπα:— Πῶς! ἔχει τόσῳ μεγάλον υἱόν, ἐφεδρον! Ἐνα καιρὸν ἤμουν πολὺ ἐρωτευμένος μὲ αὐτὴν τὴν γυναῖκα· δυστυχῶς ὁμως τὴν εἶχε τότε ἕνας φίλος μου.

— Καὶ ἐγὼ ἤμουν τρελλὸς γι' αὐτήν. ἀπήνητησεν ὁ συνάδελφός μου καὶ δέν εἰζεύρω διατί, ἀφ' οὗ δέν εἶχα κάθενά λόγον ὡς σεῖς, δέν της ἐξέφρασα ποτὲ τὰ αἰσθηματὰ μου.

— Καὶ ἐκάματε πολὺ ἄσχημα. Ἄξιζει ἕνα καπρίτσιο ἀγαπητέ μου, ἕνα καπρίτσιο ὀκτῶ ἡμερῶν· καὶ ἔπειτα τί λαμπρὸς σύζυγος. Εἶμπορεῖ νὰ μετρήσῃ κάνας ἕως τώρα εἰκοσι ἑραστὰς της καὶ ὁ κύριος δὲ Φερρισέ τίποτε δέν ἐπῆρε ἀκόμη χαμπάρι.

Μόλις εἶχα τελειώσει τὴν φράσιν μου καὶ βλέπω ἕνα ἀπλοῦν ἱππέα νὰ προβάλλῃ ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ παντοπωλείου. Ἦτο κίτρινος ἄν κεκριμπάρι· ἔκαμε μὲ τὸ χεῖρ του ἕνα κίνημα ἄν νὰ ἐδίσταζε καὶ διευθύνει κατ' ἐπᾶνω μου, κλονούμενος ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, ἐνῶ τὸ μέγαλον του ξίφος ἐκτύπησε ἐπᾶνω εἰς τὸ πάνταλόν του. Ὅταν ἐφθασε πλησίον εἰς τὴν τράπεζάν μας μοῦ δίχτει μίαν πολὺ ἄγρια ματιά καὶ σηκώνει τὸ χεῖρ του νὰ μὲ κτυπήσῃ. «Συλλάβετε αὐτὸν τὸν ἀχρεῖον!» ἐφώνησα. Δύο τρεῖς στρατιῶται πέφτουν ἐπᾶνω του. Ὁ ἱππεὺς ἔμεινε ἀκίνητος καὶ ἐξηκολούθει νὰ μὲ κτυπάσῃ μὲ τὰ μάτια. Μὲ φωνὴν τραχεῖαν, εἶπε:

— Εἶνε μητέρα μου... μητέρα μου...

Ἀμέσως ἐνόησα τὴν ἀτιμίαν τῶν λό-

γων μου. « Ἀφῆστέ τον ! » διέταξα.

Τί εἶχα λοιπόν πάθει ἐκεῖνο τὸ πρῶν καὶ ἀπὸ ποτὲ ἕνας ἄνδρας ἱπποτικοῦ χαρακτήρος ἐπιτρέπεται εἰς τὸν ἑαυτὸν του νὰ ὑβρίζῃ μίαν γυναῖκα, μέσα σὲ τόσο κόσμον μάλιστα ; Ἐσηκώθην, ἔβγαλα τὸ κασκέτο μου καὶ χαιρετῶν τὸν νέον :

Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, τοῦ λέγω.

Ἠκούσθηκε τότε ἕνα σφύριγμα ἦτο τὸ τραῖνο τῆς Αἰλῆς τὸ ὅποιον ἐφευγε. Βιαστικός ἐπίασα μίαν θέσιν εἰς ἕνα βαγόνι. Μίαν ὥραν ἀργότερα ἔτρεχα εἰς τὸ σπιτι τοῦ διοικούντος τὸ σύνταγμα στρατηγοῦ καὶ διηγούμην εἰς αὐτὸν ὅσα συνέβησαν. Ἐκεῖνος, καθὼς καταλαμβάνεις, μοῦ εἶπε ὅχι ὀλίγα. Μήπως ἐπιτρέπεται εἰς ἕνα ταγματάρχην νὰ φλυαρῇ ἐνώπιον τόσοσ κόσμου, μὲ τὴν ἐλαφρότητα μαθητάριου τῆς στρατιωτικῆς σχολῆς ; ἀλλὰ τί νὰ σὰς κάμω, δὲν πταίετε σεῖς, πταίει τὸ ὑπουργεῖον τὸ ὅποιον ἐκλέγει τόσοσ νέους τοὺς ἀνωτέρους ἀξιωματικούς. Ἐσκέφθην τότε ἀπὸ μέσα μου ὅτι καὶ λοχαγὸς ἂν ἦμουν τὸ δυστύχημα θὰ συνέβαινε ποῦ θὰ συνέβαινε. Ἄλλ' οὔτε λέξιν ἐτόλμησα νὰ εἶπω, διότι μοῦ ἤξιζαν καὶ μὲ τὸ παραπάνω οἱ αὐστηροὶ λόγοι τοῦ στρατηγοῦ.

— Καὶ τί σκέπτεσθε νὰ κάμετε τώρα ; μὲ ἠρώτησεν.

— Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται, στρατηγέ μου, ὅτι δὲν ἔχω τὴν ἐκλογὴν. Προσέβαλον θανασίμως αὐτὸν τὸν νέον. Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς του. Θὰ μονομαχήσωμεν.

— Εἶσαι τρελλὸς ! ἕνας ταγματάρχης δὲν μονομαχεῖ μὲ ἕνα ἀπλοῦν στρατιώτην.

— Λαμβάνω τὴν τόλμην νὰ σὰς παρατηρήσω, στρατηγέ μου, ὅτι ὑπάρχουσι προσβολαὶ διὰ τὰς ὁποίας ὁ στρατιωτικὸς κανονισμὸς δὲν ἰσχύει. Δώσατέ μου τὴν ἀδειαν.

— Ἄλλ' οὔτε ἐγὼ ἔχω τὸ δικαίωμα.

— Κάμετε τότε τὴν καλωσύνην νὰ τηλεγραφήσετε εἰς τὸ ὑπουργεῖον.

— Τὸ ὑπουργεῖον θὰ ἀρνήσῃ.

— Τότε θὰ εἰδοποιήσω τὸν κ. Γεώργιον δὲ Φερισσέ· τὰ σύνορα εἶνε εἰς δύο βημάτων ἀπόστασιν, ἡ μονομαχία θὰ γείνη ἐπὶ βελγικοῦ ἐδάφους.

— Μὲ ἄλλους λόγους θὰ λειποτακτήσετε !

— Ἔστω, στρατηγέ μου, γνωρίζω ὅτι θὰ λειποτακτήσω, γνωρίζω καλῶς ὅτι θὰ τιμωρηθῶ ἄλλ' ἀφ' οὗ ἐδείχθην μίαν φορὰν ἄτιμος, ὑβρίσας δημοσίᾳ μίαν γυναῖκα, δὲν θέλω νὰ φανῶ τοιοῦτος καὶ ἐκ δευτέρου, ἀρνούμενος ἱκανοποιήσιν εἰς τὸν υἱὸν τῆς γυναίκος ταύτης.

Ὁ στρατηγὸς ἔκαμε κατ' ἀρχὰς κίνημα ὀργῆς, ἀλλὰ ταχέως συνεκράτησε τὸν θυμὸν του· ἐπεριπάτησεν ὀλίγον ἐντὸς τοῦ γραφείου του. Ἐλθὼν ἔπειτα πρὸς ἐμέ, μοῦ λέγει μὲ πολὺ κελὸν τρόπον :

— Κάμετε ὅ,τι θέλετε. Πέ τε πῶς δὲν μου εἶπατε τίποτε, πῶς δὲν γνωρίζω τίποτε. Ἀλλὰ μὴ λησμονήσητε ὅτι θὰ

ἔχετε νὰ κάμετε μὲ τὸ στρατοδικεῖον.

Τὸ ἑσπέρας ἦλθαν οἱ μάρτυρες τοῦ κ. Γεωργίου δὲ Φερισσέ· καὶ αὐτὸς καὶ ἐγὼ εἰχομεν ἐκλέξει ὡς μάρτυρας τέσσαρας πολίτας. Ὡς ὅπλον ἐξελέχθη τὸ ξίφος ἡ συνάντησις ἦτο νὰ γείνη τὴν ἐπαύριον, ὥραν ἐνάτην, εἰς ἕν βελγικὸν χωρίον ἐπὶ τῶν συνόρων. Ὁλην ἐκείνην τὴν νύκτα δὲν ἔκλεισα ἄτι· ἐτακτοποιήσα τὰς ὑποθέσεις μου. Ἦμουν ἀποφασισμένος νὰ ἀφήσω τὸν ἀτυχῆ αὐτὸν νέον νὰ μὲ πληγώσῃ.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, κατὰ τὴν συμφωνηθεῖσαν ὥραν, ἐφθάσαμεν εἰς τὸ χωρίον. Ὁ καιρὸς ἦτον ὑγρὸς, συννεφιασμένος καὶ ἔκαμε φοβερὴν παγωνιά. Ἐβρέχε. Ἐβαδίζαμε μέσα εἰς τὴν λάσπην. Ἐξαφνα, εὐρισκόμεθα ἀπέναντι τοῦ κ. Γεωργίου δὲ Φερισσέ καὶ τῶν μαρτύρων του. Ἐνας ἀπὸ τοὺς μάρτυράς μου ἔκαμεν εἰς τὸν νέον τὴν παρατήρησιν ὅτι ἔπρεπε νὰ βάλῃ πολιτικῶς. Ὁ κ. δὲ Φερισσέ ἀπήντησε ξηρὰ ξηρὰ ὅτι ἐπειδὴ ὅταν προσεβλήθῃ ἐφόρει στρατιωτικῶς, ἡ ἱκανοποίησις ἔπρεπε νὰ δοθῇ εἰς αὐτὸν καὶ ὡς ἄνδρα καὶ ὡς στρατιώτην. Ἐκαμα νεῦμα εἰς τὸν μάρτυρά μου νὰ μὴ ἐπιμείνῃ περισσότερον. Ἐφθάσαμεν ἐπὶ τέλους εἰς ἕνα ἀγρὸν κάθυγρον ἀπὸ τὴν βροχὴν· τὸ μέρος δὲν ἦτο κατάλληλον, ἀλλ' ἦτον ἀδύνατον νὰ εὐρωμεν καὶ καλλίτερον· ἐξ ἄλλου καὶ ἡ ὥρα περῆρχετο.

Ἦτο περιεργότατον θέαμα, ἀγαπητέ μου, αἱ προετοιμασίαι τῆς μονομαχίας αὐτῆς. Ἀπὸ τὸ ἕν μέρος ἀνώτερος ἀξιωματικὸς μὲ μικρὰν στολήν, ἀπὸ τὸ ἄλλο ἀπλοῦς στρατιώτης. Διὰ νὰ μὴ σοῦ μωρολογῶ, μὰς ἐτοποθέτησαν τὸν ἕνα ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, ὅταν ἔξαφνα, ὁ κ. δὲ Φερισσέ μοῦ κάμνει τὸ σχῆμα καὶ μοῦ λέγει μὲ φωνὴν πολὺ, παρὰ πολὺ συγκινημένην :

— « Κύριε διοικητῆ, ἠθέλησα νὰ σὰς κτυπήσω. Ἐφέραμεν τότε καὶ οἱ δύο στολήν· ὥστε παρέβην τὴν πειθαρχίαν καὶ ἡ πειθαρχία εἶνε ἀναγκαῖα, εἶνε παρὰ ποτὲ ἀναγκαῖα σήμερον ... ὡς στρατιώτης λοιπὸν σὰς ζητῶ συγχώρησιν. Τώρα, προφυλαχθῆτε, κύριε διοικητῆ ! »

Διεσταυρώσαμεν τὰ ξίφη· εἰς ἕκ τῶν μαρτύρων μου εἶπε : « Ἐμπρός, κύριοι ! » Ἐγὼ δὲν ἐκινήθην. Παρετήρουν τὸν ἀντίπαλόν μου διέκρινα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του τὴν ἰδίαν λάμψιν τῆς προτεραίας, τὸν ἴδιον ἐκεῖνον δισταγμὸν. Αἰφνιδίως, ὀπισθοχωρεῖ δύο βήματα καὶ σταματᾷ· εἰς τὰ χεῖλη του εἶχε μειδίαμα θλιβερόν. Καὶ ἐκατὸν ἐὰν ζῆσῶ ἔτη, ποτέ μου δὲν θὰ λησμονήσω αὐτὸ τὸ μειδίαμα ! Ἐξαφνα μὲ ὀρμὴν φρενιτιώδη, ῥίπτεται ἐπὶ τοῦ ξίφους μου καὶ καρφάνεται ἐπ' αὐτοῦ. Βάζει κραυγὴν καὶ πέφτει ἀνάσκελα· ἀφρὸς κόκκινος ἐξέρχεται ἀπὸ τὰ ἄκρα τῶν χειλέων του. Ἐκαμε ἕν τελευταῖον κίνημα, ἔβγαλε μίαν πνιγμένην φωνὴν καὶ ἔπειτα... τίποτε πλέον. Εἶχεν ἀποθάνει.

Μὲ τεθλιμμένην καρδίαν παρηκολούθησα τὴν διήγησιν ταύτην τοῦ φίλου μου. Μετὰ τὸ πέρας αὐτῆς ὁ Γουσταῦος Χάμμερ ἀναπνεύσας μοὶ λέγει ταπεινῇ τῇ φωνῇ :

— Εἰζεύρω καλὰ ὅτι ἠθελα νὰ πληγωθῶ, εἰζεύρω καλὰ ὅτι μόνος του ἐφονεύθη, εἰζεύρω πολὺ καλὰ ὅτι τὸ στάδιόν μου κατεστράφη, διότι ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῶ ἀπὸ τὸν στρατόν, καὶ μ' ὅλα ταῦτα, ἀγαπητέ μου φίλε, ἔχω τύψεις δολοφόνου, μοῦ φαίνεται ὅτι ἔκαμα κακούργημα. Συλλογίσου κομματι, συλλογίσου αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο τὸ παιδί, τὸ ὅποιον ἐσκοτώθηκε εἰς τὸ ἄνθος τῆς ηλικίας του· συλλογίσου καὶ τὴν μητέρα ἐκείνην εἰς ποῖαν ἀπελπισίαν θὰ εὐρίσκειται, κλαίονσα τὸν υἱὸν της, τοῦ ὁποίου αὐτὴ ἡ ἰδία ὑπῆρξεν ἡ κατ' αὐτὸ δολοφόνος !

Ἡ ὥρα ἦτο προκεχωρημένη, τὰ ὠδικὰ καφενεῖα ἤρξαντο ἐκκενούμενα· οἱ περιπατηταὶ ἐγένοντο πολυπληθέστεροι, τινὲς ἐξ αὐτῶν ὑπενηθοροῦζον τὴν ἐπιδὸν ἄσματός τινος. Περιέργως ἀντίθεσις ! οἱ ἦχοι δημῶδων ἄσματων, διαδεχόμενοι καὶ συγγεόμενοι πρὸς τὴν διήγησιν θλιβερῶς ἱστορίας. Ὁ Γουσταῦος Χάμμερ βεβητισμένος εἰς τὰς ἀναμνήσεις του ἐβδίδε μηχανικῶς, πρὸς τὰ κάτω κλίνας τὴν κεφαλὴν. Τὰ Ἠλύσια Πεδία ἐπληροῦντο κόσμου· πανταχῶ ἡ θορυβώδης ζωηρότης ἑσπέρας θερινῆς, ἐν τῇ πόλει ταύτῃ τῆς χαρᾶς καὶ τῶν ἀνεξαντλήτων τέρψεων· ἐπὶ τῆς λεωφόρου ἀπειράριθμοι ἄμαξαι, ἀνερχόμεναί πρὸς τὸ Δάσος ἢ ἐπιστρέφουσαι ἐκ τῆς Θριαμβευτικῆς Ἀψίδος. Θεώμενος τὸ πλῆθος τῶν καθημένων παραπλεύρως ἡμῶν ἐπὶ τῶν σιδηρῶν καθισμάτων, διακρίνω γυναῖκα τεσσαράκοντα τριῶν ἢ τεσσαράκοντα τισσάων ἐτῶν, ὠραιότατην ἀκόμη, ἐν μέσῳ κύκλου κομφεουμένων· φέρει χαριστάτην μελανὴν ἐνδυμασίαν· μειδιῶσα εἰσπνέει τὸ ἄρωμα μεγάλῃς ἐξ ἰων ἀνθοδέσμης, προσέχουσα ἐν ταύτῃ εἰς τοὺς λόγους νεανίου συνμιλοῦντος μετ' αὐτῆς ταπεινῇ τῇ φωνῇ :

— « ὦ ! τὴν ἀναίσθητον ! ἀνέκραξα καὶ δεικνύων διὰ τῆς χειρὸς τὴν γυναῖκα ταύτην πρὸς τὸν φίλον μου, τῷ λέγω :

— Ἴδου ἡ μήτηρ !

Ἐποίησε σχῆμα φρίκης. Προσέθηκα δὲ ἐγὼ ὑψῶν τοὺς ὄμους :

— Μὴ στενοχωρῆσαι. Αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος !

ΙΩ. Α. ΖΥΓΟΜΑΛΑΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ὁ Ὀλύμπιος Ζεὺς

Ὁ Ὀλύμπιος Ζεὺς, ἔργον Φειδίου τοῦ Ἀθηναίου, ἦτον ἐκ τῶν θαυμασιωτάτων καὶ περιφανεστάτων ἔργων τῆς ἀρχαιότητος, οὐ ἀνώτερον οὔτε ἐγένετο οὔτε θὰ γείνη. Ὁ Ζεὺς, ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος πεπονημένος, παρίστατο καθήμενος ἐπὶ

θρόνου σχεδόν 40 πόδ. ὑψηλός. Καὶ ἐφε-
 ρεν ἐπὶ μὲν τῆς δεξιᾶς χειρὸς Νίκην ἐ-
 πίσης ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος, ἐπὶ δὲ
 τῆς ἀριστερᾶς σκῆπτρον ἐκ διαφόρων
 πολυτίμων μετάλλων. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς
 τοῦ σκῆπτρου ἦτο ὁ ἀετός. Ὁ θρόνος,
 ἐφ' οὗ ὁ Ζεὺς ἐκάθητο, ἐστηρίζετο ἐπι-
 τεσσάρων ποδῶν καὶ ἐπὶ τεσσάρων κί-
 νων, ἴσων πρὸς τοὺς πόδας. Ἦτο δὲ κα-
 τεσκευασμένος ἐκ χρυσοῦ, ἐλέφαντος, ἐ-
 βένου καὶ ἄλλων πικλυτῶν λίθων καὶ
 ἐκοσμεῖτο διὰ ζωγραφῶν καὶ ἀναγλύφων.
 Ἐπὶ τοῦ ἀνωτάτου μέρους τοῦ θρόνου
 ὑπῆρχον ἔνθεν μὲν αἱ τρεῖς Χάριτες,
 ἔνθεν δὲ αἱ τρεῖς Ὠραι. Οἱ πόδες τοῦ
 Διὸς ἐστηρίζοντο ἐπὶ ὑποποδίου ἢ θρο-
 νίου, ἔχοντος Λέοντα χρυσοῦς καὶ τὸν
 Θησέα πρὸς τὰς Ἀμαζόνας ἀγωνιζόμενον.
 Ἐπὶ δὲ τοῦ βάθρου, τοῦ ἀνέχοντος τὸν
 θρόνον, ἦσαν θεῶν ἀγάλματα.

Ὁ θεώμενος τὸν Ὀλύμπιον Δία κατε-
 λαμβάνετο ὑπὸ θαυμασμοῦ, διότι ὁ τεχνί-
 τας κατάρθωσε νὰ εἰκονίσῃ τὴν θεότητα
 ἐν ὅλῳ τῷ μεγέθει τῆς σοφίας καὶ ἀγαθό-
 ττος αὐτῆς. Τὴν παράστασιν τῆς θεό-
 ττος ἠρύσατο ὁ Φειδίας ἐκ τῶν κάτωθι
 τῆς εἰκόνας Ὀμηρικῶν στίχων.

Πότε καὶ πῶς ἐξηφανίσθη ὁ Ὀλύμπιος
 Ζεὺς, δὲν εἶναι βέβαιον· ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι
 ἐπειράθησαν νὰ μετακομίσωσιν αὐτὸ ἐξ
 Ὀλυμπίας εἰς Ῥώμην, εἶνε βέβαιον. Πι-
 θανώτερον εἶνε ὅτι τὸ ἄγαλμα συγκατε-
 στράφη μετὰ τοῦ ναοῦ ἔμπροσθεντος ἐπὶ
 Θεοδοσίου τοῦ Μικροῦ.

Ὁ Λέων

Ὁ Λέων ἔχει τὴν δυνάμιν, ὥστε δι'
 ἑνὸς μόνου πλῆγματος συντρίβει τὸ κρα-
 νίον βουβάλου, οὐδένα δὲ βλέπει ἀξιοφό-
 δον ἐχθρὸν μεταξὺ τῶν ἄλλων τῆς γῆς
 θηρίων. Μίαν τῶν ἡμερῶν, διηγεῖται εἰς
 κυνηγός, ἀγρονόμος τις εἶχε παρατηρή-
 σει ὅτι τῷ ἔλλειπεν εἰς τῶν ἵππων του.
 Ἀναζητήσας αὐτὸν πανταχοῦ, ἐσυμπέ-
 ρανεν ἐκ τινῶν ἰχνῶν ὅτι τὸ κτῆνος ἔθα-
 νατώθη ὑπὸ λέοντος· καὶ λοιπὸν ἀπεψά-
 σισε μετὰ τινῶν ἄλλων νὰ πορευθῆ εἰς
 εὐρεσιν τοῦ θηρίου. Οἱ ὄττεντότοι τοὺς
 ὁποίους προσέλαβον οἱ κυνηγοὶ ὡς ὀδη-
 γοὺς τοὺς ἔφερον εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς μι-
 λίου ἀπὸ τοῦ τόπου ἐνθα εἶχε θανατωθῆ
 ὁ ἵππος. Ὁ λέων εἶχε μεταφέρει ἕως ἐκεῖ
 τὸ θήραμά του ἵνα φάγῃ αὐτὸ ἡσυχῶς.
 Ἰδὼν τοὺς κυνηγοὺς προσερχομένους, ὁ
 λέων ἠγέρθη, καὶ μετὰ τινα δισταγμῶν
 ἐκρύβη ἐντὸς θάμνων τινῶν ὀλίγων ἀπε-
 χόντων, εἰς τὸ βάθος μᾶς φάραγγος. Τὸν
 ἠκολούθησαν λοιπὸν μακρόθεν καὶ λα-
 βόντες θέσιν τινὰ ὑψηλοτέραν, ἤρχισαν
 νὰ πυροβολῶσι πρὸς τοὺς θάμνους. Ἀλλ'
 ὁ λέων δὲν ἔδιδε σημεῖον ὑπάρξεως ὑπὸ
 τοὺς τυφεκισμούς. Παρῶρμυσαν τότε τοὺς
 κυνηγετικούς κύναι νὰ τὸν ἀνακαλύψω-
 σι, καὶ τότε ἔβαλε τρομερὸν ὄρυγμόν.
 Ἀνυπομονήσας εἰς τῶν κυνηγῶν, ἐπειδὴ
 ἔδλεπε τὸν λέοντα ἐπιμόνως κρυπτόμε-
 νον καὶ μὴ παραιτοῦντα τὴν θέσιν ἐκεῖ-
 νην, ἀφῆκε τοὺς συντρόφους του εἰς τὸν
 λόφον, καὶ κατέβη εἰς τὸ βάθος τῆς φά-
 ραγγος· ἐκεῖ δὲ ἤρχισε νὰ λιθοβολῆ πρὸς
 τοὺς θάμνους, ἢ τολμηρῶς ἠρέθισε τὴν

ὄργην τοῦ λέοντος καὶ ἐξορμήσας συνέ-
 λαβε καὶ ἔρριψε τὸν κυνηγὸν κατὰ γῆς.
 Θὰ τὸν κατεσπάραττεν, ἂν δὲν τοῦ πε-
 ριέσπα τὴν προδοχὴν εἰς τῶν κυνῶν, ὁ-
 στις ὄρμυσε τότε ὑλακτῶν κατὰ τοῦ θη-
 ρίου ὡς λυσσώδης· τόσον δὲ εἶχε πλῆσι-
 ἀσει πρὸς τὸν λέοντα, ὥστε ἐγείρας οὐ-
 τὸς ἔνα τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν τὸν ἀ-
 φῆκε νεκρὸν εἰς τὸν τόπον. Ἐλαβεν ὁ-
 μως ὁ κυνηγός ἐκ τοῦ ἀντιπερισπαδμοῦ
 τούτου καιρὸν νὰ σωθῆ.

ΙΔΕΑΙ ΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Ἐὰν θέσωμεν ἀφ' ἑνὸς μέρους ὀλοὺς
 τοὺς γέλαστας, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὀλα τὰ δά-
 κρυα ἡμῶν, θὰ ἀποτελέσωμεν οὕτω κλῆ-
 μα εἰς τὸ ὅποσον αἱ βροχεραὶ ἡμέραι θὰ
 εἶνε πολὺ περισσότεραι τῶν αἰθριῶν.

L'abbé Joseph Roux.

Ὁ συνήθης τῶν τολμηρῶν κλῆρος εἶνε
 νὰ μὴ δύνανται νὰ ἐλπίζωσιν εἰς τὴν δι-
 καιοσύνην τῶν συγχρόνων τῶν.

Julis Ferry.

Ἐφ' ὅσον ὁ πολιτισμὸς προχωρεῖ, ἡ ποι-
 ονδία παρακαμίζει.

Macauiay.

ΝΕΩΤΕΡΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Κατὰ διαταγὴν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως ἡ-
 γορήσθη παρὰ τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου
 οἰκόπεδον ἀξίας 125,000 δραχ. ὅπως χρησιμεύσῃ
 πρὸς ἀνεγερσιν Ἐθνικοῦ Θεάτρου.

Ἡ ἐν Ἀθήναις ἐκδιδόμενη «Ἐφημερίς τῶν
 Κυριῶν» ἀγγέλλει ὅτι προσεχῶς θέλει καταρτισθῆ
 καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις κυρίων ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψιν τοῦ
 γνωστοῦ καλλιτέχνου κ. λ. Φιλαδελφείως, εἰς ὃν
 καὶ ὀφείλεται ἡ πρωτοβουλία.

Ἡ Πρυτανεία τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου
 ἐκτελοῦσα τὴν διαθήκην τοῦ ἀειμνήστου Λασσάνη
 προκηρύσσει τὸν δεύτερον δραματικὸν ἀγῶνα. Ἐν
 τούτῳ θέλει βραβευθῆ μία κωμῶδια καὶ μία τρα-
 γῶδια. Ὁ μὲν ποιητὴς τοῦ πρώτου εἶδους κατὰ
 τὴν βούλησιν τοῦ ἀγωνοθέτου πρέπει νὰ λάβῃ τὴν ὑ-
 πόθεσιν αὐτοῦ ἐκ τοῦ οἰκιακοῦ καὶ κοινωνικοῦ βίου,
 τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῆς ζωῆς γενεᾶς τῆς Ἑλ-
 λάδος, ὁ δὲ ποιητὴς τῆς τραγῳδίας ἐκ τῆς γλιε-
 τοῦς ἐποχῆς τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους καὶ ἐπὶ τῆς
 ἐποχῆς τῶν τεσσάρων αἰώνων τῆς Τουρκικῆς δου-
 λείας. Ἐκατέρῳ τῶν νικησάντων ἀπονεμηθήσεται
 χιλιάδραχμον γέρας.

Ὁ ἐν Ἀθήναις πρέσβυς τῆς Ρουμανίας κ.
 Ὀλανέσκω ἐπεράτωσε τὴν εἰς Ρουμανικὴν μετὰ-
 φρασιν πασῶν τῶν ᾠδῶν τοῦ Βιργιλίου, ἃς θέλει δη-
 μοσιεύσει ἐν κομφοτάτῳ τόμῳ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
 «Ἀσκάνιος» καθ' ἃ γράφει ἐφημερίς τις τοῦ Βουκου-
 ρεστίου.

Τὸν προσεχῆ Μάιον θέλει κατατεθῆ ὁ θεμέλιος
 λίθος τοῦ νέου μεγάρου τοῦ ἐν Ἰασιῶ Πανεπιστη-
 μίου.

Τὸ ἀγγλικὸν περιοδικὸν *Κοσμοπολίτης* δη-
 μοσιεύει νέον διήγημα τοῦ κόμητος Τοιστόῦ ἐπι-
 γραφόμενον: Νικόλαος Πούλκιν.

Κατηρίσθη ἐν Καίρῳ καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις,
 ἐν ἣ πλείστοι διαπρεπεῖς ζωγράφοι ἔλαβον μέρος
 ἐκθέσαντες ἔργα αὐτῶν. Τὴν πρωτίστην θέσιν κατέ-
 χει ὁ ἡμέτερος ἄριστος καλλιτέχνης κ. Ράλλας, οὗ
 τὰ ἔργα ἐθαυμάσθησαν καὶ θαυμάζονται. Ὁ Χεδί-
 βης αὐτοπροσώπως παρέστη εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς

καλλιτεχνικῆς ταύτης ἐκθέσεως, ἧτις ἐλκύει πλῆθος
 κόσμου.

Ἀπεβίωσεν ἐν Βιέννῃ ἐν ἡλικίᾳ 75 ἐτῶν ὁ
 πρύτανις τῶν Σλάβων φιλολόγων, Φραγκίσκος Μί-
 κλοσιτς. Ὁ Μίκλοσιτς συνέταξε πολύτιμον καὶ πο-
 λύτομον γραμματικὴν τῶν σλαβικῶν ἰδιωμάτων,
 πλέον ἢ ἀπᾶς ἐκδοθείσας. Ἐτερον τεράστιον ἔργον
 τοῦ Μίκλοσιτς εἶνε τὸ ἐξάτομον λεξικὸν τῆς παλαιᾶς
 σλαβωνικῆς γλώσσης, μετὰ τῶν ἀντιστοιχῶν ἑλλη-
 νικῶν καὶ λατινικῶν λέξεων. Εἰς τοὺς Ἑλληνας εἶνε
 ἰδίως γνωστός διὰ τὴν ἐκδοσιν τῶν *Acta et Di-
 plomata graeca medii aevi*, ἣν ἐπεχείρησε τῆ
 συμπράξει τοῦ Ἰωσήφ Μυλλέρου καὶ ἧτις περιλαμ-
 βάνει πατριαρχικά καὶ ἄλλα ἐκκλησιαστικά θεσπί-
 σματα, πολλαχῶς ἐρμηνεύοντα τὴν ἱστορίαν τῆς ὀρ-
 θοδόξου ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὸν μέσον αἰ-
 ῶνα Ὁ Μίκλοσιτς, ὅστις καὶ ἄλλα πολλὰ ἔργα
 συνέγραψε, ἠπίστατο ἄριστα τὴν καθ' ἡμᾶς ἑλληνικὴν.
 Ἐχρημάτισεν ἀπὸ τοῦ 1848 μέχρι τοῦ 1885 καθη-
 γητὴς τῶν σλαβικῶν γλωσσῶν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ
 τῆς Βιέννης, ἀπὸ δὲ τοῦ 1862 ἦτο μέλος ἰσθίου
 τῆς Ἄνω Βουλῆς.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

Ὁ ἰατρός κ. Κ. Π. Λάμπρος, ἐπιμελητὴς τῆς
 Χειρουργικῆς Κλινικῆς τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου
 ἐκδίδει εἰς τόμον ἐξ 23 τυπογραφικῶν φύλλων μετὰ
 40 εἰκόνων καὶ στατιστικῶν πινάκων ἀδεῖα τοῦ κα-
 θηγητοῦ κ. Θ. Ἀρεταίου, ἔκθεσιν τῶν ἐν τῇ Χει-
 ρουργικῇ Κλινικῇ πεπραγμένων ἀπὸ 1ης Σεπτεμ-
 βρίου 1889 μέχρι 1ης Αὐγούστου 1890.

Ἡ περὶ οὗ ὁ λόγος ἔκθεσις διαίρεται εἰς δύο
 μέρη τὸ γενικὸν καὶ τὸ εἰδικόν, ὅπερ ὑποδιαιρεῖται
 εἰς ἐσωτερικοὺς νοσηλευθέντας 591 ἀρρώστους καὶ
 εἰς τὸ πραγματευόμενον τοὺς 1120 ἐξωτερικοὺς.

Τιμὴ αὐτοῦ δραχ. 6, συνδρομηταὶ ἐγγράφονται
 παρὰ τῷ συγγραφεὶ καὶ τῷ ἐκδότῃ Ἄ. Παπαγεωρ-
 γίῳ.

*Traité de Langue Française cours su-
 périeur à l'usage des écoles grecques* par
 E. Brissaud professeur de Son Altesse. Le
 prince Royal de Grèce. Troisième édition
 revue et augmentée. Athènes imprimerie
 de la cour Royale N. C. Inglessis 1890.

Arndts. Ρωμαϊκὸν Δίκαιον, ὑπὸ I. Θ. Κυ-
 ριακοῦ, δικηγόρου· τόμος Β'. Ἐνοχικὸν Δίκαιον.
 Ἐξεδόθη τὸ 15 τεύχος ἐκ 4 τυπογραφικῶν φύλλων.
 Ἐκ τῆς Βασιλικῆς τυπογραφίας Ν. Γ. Ἰγγλέση.

Ἱστορία καὶ Εἰσηγήσεις τοῦ Ἰωμαϊκοῦ Δι-
 καίου τόμος δεύτερος, ἔκδοσις δευτέρα ὑπὸ Ν. Δη-
 μαρᾶ δικηγόρου καὶ ὀρηγητοῦ. Ἐκδότης Κάρολος
 Μπέκ βιβλιοπώλης. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τῆς Βασιλικῆς
 Τυπογραφίας Ν. Γ. Ἰγγλέση. Τιμᾶται δραχ. 10.

Alla chiara e pie memoria dell'illu-
 stre Bolognese Luigi Ignazio Marzocchi
 come un Tenue cributo di Affezione. Spi-
 ridione de Biasi consacrava.

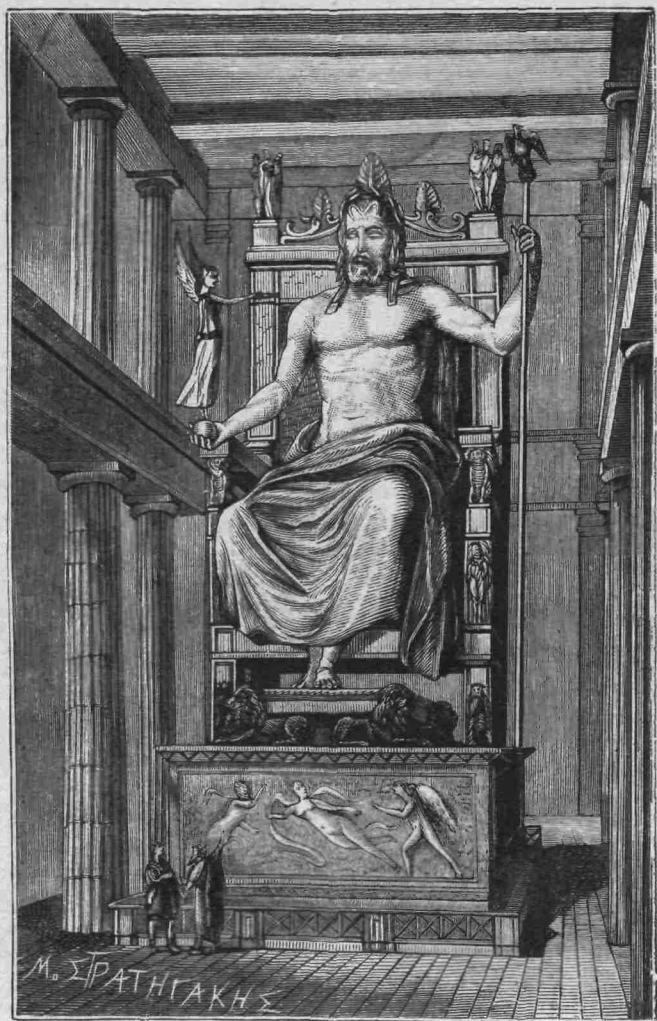
Ὁ *Τουρκομάχος* Ἑλληὴν τοῦ 1821, ποίημα
 λυρικὸν Χρήστου Ν. Βαρλέντου. Ἐν Τριπόλει ἐκ
 τοῦ τυπογραφείου τὸ «Σύνταγμα» Ε. Ν. Κλεισιόνῃ
 1890.

Λουδοβίκος Ἰγνάτιος Μαρτζώκης. Βιογρα-
 φία, ὑπὸ τοῦ διακεκριμένου μεσαιωνοδέφου κ. Στυ-
 ριδωνος Δὲ Βιάζῃ μεταφρασθεῖσα ἐκ τῆς Ἰταλικῆς
 ὑπὸ Λ. Χ. Ζωῆ. Ἐν Ζακύνθῳ 1891.

ΕΥΤΡΑΠΕΔΑ

Μά πῶς εἶνε κόκκινον ἀδελφὲ τὸ μάγουλό σου
 σήμερα;

— Ἐ φίλε μου εἶνε ἐργόχειρο τῆς γυναικᾶς μου.

Ο ΟΛΥΜΠΙΟΣ ΖΕΥΣ

ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΕΡΨΕΩΣ

ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΡΙΜΗΝΙΑ

1

ΦΩΝΗΤΟΛΗΚΤΟΝ.

..γ.ν.-α.ν..-τ.-.ρ...τ.ρ.ν...λ.
τ.τ.μ.-.η.-φ.σ...ς.

2

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ.

Τίς ἀριθμὸς ἐνεάκις ἐπαλλαχθάνομενος, δύναται νὰ μᾶς δώσῃ ἄθροισμα 15 καὶ πᾶς;

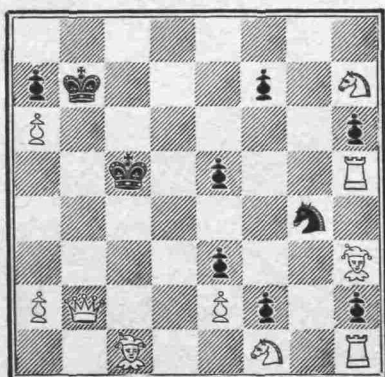
3

ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΗ ΕΡΩΤΗΣΙΣ.

Τίνας θεότητας οἱ ἄρχαιοὶ Ἕλληνες εἰκόνιζον γραίας μὲ λευκὰ ἐνδύματα ἐνδεδυμένας;

Ἀραβικὸς ἵππος

ΠΡΟΒΛΗΜΑ 1.

Τὰ λευκὰ παίζουσι καὶ κῆμονες μὰ τ εἰς τρεῖς κινήσεις
Ἐστάλη παρὰ τοῦ κ. Δ. Α.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ν. Ε. Ἴσθια, συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ν. Κ. Pitesti ὁμοίως. Α. Γ. Κέρκυρα τὰ γραφόμενα ἐν τῇ ἐπιστολῇ σας θὰ ληθῶσιν ὑπ' ὄψιν. Α. Μ. Odessa, ἀπάντησιν ἐπέμψαμεν Α. Σ. Μυτιλήνην. Α. Ε. Φιλιππούπολιν. Π. Σαράντην Ἀλεξάνδρειαν. Α. Β. Παλαιαν Φώκειαν ὁμοίως. Π. Δ. Α. Ζίχουθον ἔχει καλῶς. Τὸ ἀποσταλὲν τοῦ κ. Δ. Ι. Μ. δημοσιεύθηται. Δ. Μ. Ἀλεξάνδρειαν Τὸν ἀνταποκριτὴν μας κ. Π. Σαράντην Χρ. Π. Πρεβεζάν ἔχετε δικαίον προσελθῶς. Χρ. Σ. Κ]πολιν. Α. Σ. Καλάμας ἀπεστάλησαν τὰ ζητηθέντα. G. G. Μόσχαν ἐνεγράφητε καὶ ἀπεσταλήσαν. Α. Ε. Φιλιππούπολιν ἐλήφθησαν, ἀπηντήσαμεν.

**ΙΔΡΥΣΙΣ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΩΝ
ΕΝ ΤΩ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩ**

Ἐν Σμύρνῃ

Πρὸς τοὺς αὐτόθι φιλομούσους ἀναγνώστας τοῦ Ἀττικοῦ Μουσείου ἀναγγέλλομεν τὴν σύστασιν κεντρικοῦ πρακτορείου πρὸς ἐγγραφήν συνδρομητῶν καὶ πώλησιν φύλλων, οὗ τὴν διεύθυνσιν ἀνέλαθεν ὁ κύριος

ΠΕΤΡΟΣ Ν. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

βιβλιοπώλης-ἐκδότης, διόδος Περστεμαλτζόγλου, ἀριθ. 17, πρὸς δὲ δέον νὰ ἀπευθύνωνται οἱ ἐν Σμύρνῃ καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἐν Ῥωσσίᾳ

Ἐπειδὴ εἰς πλείστα τῆς Ῥωσσίας μέρη λίαν εὐμενοῦς ὑποδοχῆς ἔτυχε τὸ Ἀττικὸν Μουσεῖον ἰδρῦσθαι ἐν Ὀδησσῷ κεντρικὸν γραφεῖον ὑπὸ τὴν εὐγενῆ διεύθυνσιν τοῦ γνωστοῦ λογίου καθηγητοῦ κ.

Α. ΜΑΛΤΟΥ

Rue Richelieu gr. m. Barjanski, N° 8. Odessa.

Ἐν Αἰγύπτῳ

ἐνθα ἐπίσης ἀρίστης ὑποδοχῆς ἔτυχε τὸ Ἀττικὸν Μουσεῖον, ἡ διεύθυνσις ἔκρινεν ἐπάναγκες νὰ ἀναθέσῃ τὴν γενικὴν ἐποπτεῖαν αὐτοῦ πρὸς τὸ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γνωστὸν ἑλληνικὸν

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ Ο «ΦΟΙΝΙΞ» Η. ΣΑΡΑΝΤΗ
πρὸς δὲ δύναται ν' ἀπευθύνωνται πάντες οἱ ἐν Αἰγύπτῳ διαμένοντες.

Ἐν Κρήτῃ

Μόνος ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀνταποκριτῆς ἡμῶν εἶνε ὁ ἐν Ἡρακλείῳ βιβλιοπώλης κ.

ΧΑΤΖΗ ΠΕΤΡΟΣ ΛΥΔΑΚΗΣ

Ἐν Βουλγαρίᾳ

τὴν γενικὴν ἀντιπροσωπεῖαν τοῦ Ἀττικοῦ Μουσείου ἀνέλαθεν ὁ γνωστὸς λόγιος καὶ διερμηνεὺς τοῦ Ἑλληνικοῦ Προξενείου Φιλιππουπόλεως κ.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΥΣΤΑΘΗΣ

πρὸς δὲ δέον νὰ ἀπευθύνωνται πᾶσαι αἱ αἰτήσεις.

Γνωστοποιούμεν δὲ τοῖς κ. συνδρομηταῖς ἡμῶν ὅτι αἱ ἀποδείξεις αἱ φέρουσαι τὴν ὑπογραφήν καὶ σφραγίδα τῆς διεύθυνσεως νὰ μὴ πληρωθῶσιν, ὡς ἄκυροι, εἰμὴ μόνον αἱ ὑπὸ τοῦ κ. Α. Ἐυστάθου ἐκδιδόμεναι καὶ φέρουσαι τὴν ὑπογραφήν αὐτοῦ.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει

Ὁ γνωστὸς τῶν Μουσῶν θεράπων καὶ τῶν γραμμάτων κρατερός ἀγωνιστῆς κ. **ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΗΣ**, πρόην γυμνασιάρχης καὶ διευθυντῆς τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ Διδασκαλείου, νῦν δὲ δημοσιογράφος ἐν Κωνσταντινουπόλει, τιμῶν τὸ Ἀττικὸν Μουσεῖον, τοῦ ὁποίου διατελεῖ καὶ συνεργάτης τοσούτιμος, εὐπρεστέθην νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀντιπροσωπεῖαν αὐτοῦ καθ' ὅλην τὴν Τουρκίαν καὶ τὴν Ἀνατολικὴν Ῥωμηλίαν.

Ὁ κ. Σαμαρτίδης ἰδρύει πρὸς τοῦτο ἴδιον Γραφεῖον τοῦ Ἀττικοῦ Μουσείου ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ «Νεολόγου» (Πέραν, ὁδὸς Κιουτσούκ-Χεντέκ, ἀριθ. 29 καὶ 31) πρὸς τὸ ὅποιον δύναται νὰ ἀπευθύνωνται πάντες οἱ ἐν ταῖς ἀνωτέρω χώραις κατοικοῦντες πρὸς ἐγγραφήν συνδρομητῶν.

Πρὸς τοὺς ὀλίγους ἐκ τῶν κ. συνδρομητῶν, οἵτινες εἰσέτι δὲν κατέβαλον τὴν ἐτησίαν ἢ ἐξάμηνον αὐτῶν συνδρομὴν, εἴτε ἐν Ἑλλάδι εἴτε ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ὑπενθυμίζομεν τὴν ὑποχρῶσιν των, παρακαλοῦντες μάλιστα αὐτοὺς νὰ πέμψωσιν ὅσον τάχιον ταύτην, ἵνα μὴ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τῶν τελευταίων φύλλων τοῦ λήγοντος ἔτους.